

Anh Nghĩ Ba Ba Dễ Làm Vậy Sao?

Contents

Anh Nghĩ Ba Ba Dễ Làm Vậy Sao?	1
1. Chương 1: Quang Cảnh Dưới Váy	1
2. Chương 2: Song Huyệt Nuốt Quả Ngâm Song Long	6
3. Chương 3: Sư Đức Cùng Ăn	10
4. Chương 4: Ghen Cửa Ghen Không Nói Nền Lời	15
5. Chương 5: ‘món Quà’ Của Hai Anh Em	18
6. Chương 6: Xích Đu Treo Ở Nơi U Ám	19
7. Chương 7: Mang Thai	21
8. Chương 8: Hội Chứng Trướng Sữa	23
9. Chương 9: Bị Bắt Đưa Cơm	25
10. Chương 10: Sĩ Quan Thảm Vắn Bụng Bự Play (Thượng)	28
11. Chương 11: Sĩ Quan Thảm Vắn Bụng Bự Play (trung)	30
12. Chương 12: Sĩ Quan Thảm Vắn Bụng Bự Play (hạ)	31
13. Chương 13: Hồi ức Thiên – Mặc Diệc Thanh (1)	33
14. Chương 14: Hồi ức Thiên – Mặc Diệc Thanh (2)	35

Anh Nghĩ Ba Ba Dễ Làm Vậy Sao?

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, song tính nhân, sinh tử, Song sinh / huynh đệ công x Mỹ nhân thụ, cao H, HE. Edit: Thiên Hoàng C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghi-ba-ba-de-lam-vay-sao>

1. Chương 1: Quang Cảnh Dưới Váy

Chạng vạng, vào đông khu nhà sau sườn núi chìm vào trong cơn mưa sương, bắt đầu có ánh đèn hắt lên ô cửa sổ.

Một chiếc ô tô chậm rãi lái vào tiểu khu, vũng vàng ngừng lại trong bãi đỗ. Cửa xe bị mở ra, một nam nhân dáng người mảnh khảnh trẻ trung khoan thai bước xuống, hai tay che mặt, đóng cửa xe rồi chậm rãi vào nhà. Cửa lớn vừa đóng, ngọn đèn âm áp xuyên thấu qua cửa sổ biến mất trong biển sương mù.

Thanh niên thay dép lê, vừa cởi áo vừa lên lầu, bước vào phòng ngủ, chỉ thấy trong phòng bày một chiếc giường lớn có thể chứa tới bốn người, càng khiến người ta chú ý trên giường có một bộ váy màu hồng phấn nghi ngờ là của nữ. Thanh niên nhìn thấy mặt trên chiếc váy ở giường là đóa hoa hồng, liền quay đầu đi về phía tủ quần áo, lại phát hiện tủ quần áo bị khóa, chỉ đành tắm rửa thay chiếc váy trên giường. Thanh niên đầy mặt rồi rầm, nhìn quần áo bị sương mù làm ướt, không quá tình nguyện đi vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, nước ấm vọt ra, rất nhanh phòng tắm liền ngập tràn hơi nóng. Thanh niên bắt đầu cởi

quần lót còn sót lại trên người, trong gương làn da thanh niên trắng nõn, mái tóc đen nhánh, mi thanh mục tú, nụ cười khê khi cơ thể chạm vào dòng nước ấm khiến người ta không tài nào dời mắt được.

Làn da trắng nõn của thanh niên được nước ấm cọ rửa ửng lên màu phấn hồng, thanh niên bắt đầu xát xà phòng, bọt xà phòng trắng đục theo chuyển động mà xuất hiện nhiều thêm, sau khi xối trôi bọt xà phòng, tay thanh niên chậm rãi di tới mông mới dừng lại, do dự chút rồi vươn một bàn tay khê tách mở cánh mông ra, tay còn lại run run rẩy rẩy đến trước cúc huyết hồng phấn, duỗi ngón tay chầm chậm đi vào, lộ mọ rửa sạch tiểu cúc hoa của mình, sau đó lại dời đến phía trước tẩy sạch nhục nha bóng loáng không một cọng lông tơ.

Kì kèo tắm rửa xong thanh niên bọc khăn tắm đi ra, ngồi bên giường nhìn chiếc váy hồng kia, tay cầm lên xem xét, vừa giữ thì thấy không có quần lót rơi ra, thanh niên ngẩn người, xóc chân lên kiểm cũng chẳng thấy, thanh niên chỉ có thể ngây ngốc ngồi nhìn chằm chằm bộ váy thiếu vải kia.

Ngủ người trong chốc lát, thanh niên khê cắn đôi môi phấn nộn, làm đủ kiến thiết trong lòng, hai tay run rẩy cầm váy mở phanh nó ra, mặt càng đỏ hơn, chỉ thấy cái thứ gọi là váy này ít vải đến đáng thương.

Kiểu váy sườn xám, dây nút cài từ chỗ bắp đùi lên tận cổ, cả bộ váy đều chỉ dựa vào mỗi dây nút giữ lại, vừa tháo nút thì chiếc váy sẽ bung ra nhẹ nhàng rơi xuống, thanh niên mặc váy vào, cài nút xong, lại phát hiện sau lưng lạnh lẽo chỉ có vài sợi dây áo cầm giữ, váy rất ngắn, cỡ mông, nữ xưng ‘Tề B[1]’ nam xưng ‘Tề điều[2]’.

Bên cạnh còn có một đôi tất ren trắng mỏng, thanh niên cau mày cầm nó lên, nhấc chân chống lên giường tay run vài lần mới xuyên tất vào được, bít tất một mạch kéo đến dưới váy, còn cách váy một khoảng, đôi chân thon dài thẳng tắp được bao trong tất ren trắng, dưới giường còn đặt một đôi giày cao gót mới toanh, kích cỡ đặc biệt vừa chân.

Trừ tất ra còn có một chiếc áo khoác tơ mỏng manh màu hồng nhạt, dường như là sợ thanh niên cảm lạnh, dù bất điều hòa ấm áp, thanh niên vẫn ngoan ngoãn phủ thêm.

Thanh niên mặc xong đứng lên, dáng người càng lộ vẻ tinh tế, đường cong sống lưng tuyệt đẹp, dây áo màu đen làm nền càng tôn lên sắc trắng nõn nà, hai chân mảnh khảnh thon dài, mông căng mẩy, loáng thoáng có thể thấy được quang cảnh cánh mông dưới chiếc váy, khiến người nhìn không được muốn hung hăng xâm phạm y.

Thanh niên vừa bước một bước, cả người lập tức ngừng lại, hai tay không tự chủ che dưới váy, bởi vì không mặc quần lót, vừa đi đường liền cảm giác trống rỗng, còn có gió lùa vô về, khiến mặt thanh niên càng ửng hồng hơn.

Thanh niên lấy tư thế kỳ cục như vậy lảo đảo ra khỏi phòng ngủ đi xuống lầu dưới chuẩn bị nấu cơm.

Thanh niên đi ngang qua phòng khách kéo bức màn lại rồi đến phòng bếp, cả người liền nhào vào bàn bếp, lấy tay che váy, động tác phạm vi lớn do kéo màn, khiến thanh niên xấu hổ vô cùng. Dưới ánh đèn chiếu rọi có thể nhận ra bàn tay che dưới váy của thanh niên có hơi ướt át, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Thanh niên vừa mới chuẩn bị rửa tay nấu cơm, thì nghe thấy tiếng bước chân dừng lại phía sau, cả người đang ghé vào bàn bếp đều khê run lên.

“Ha hử, ba ba đang làm gì đấy.” – “Ba ba thật chăm chỉ đó nha.” – Hai câu nói trầm thấp truyền tới từ sau lưng thanh niên, chỉ thấy hai gương mặt thiếu niên có bảy tám phần tương tự nhau, thân hình cao lớn, áo khoác chưa cởi còn mang theo giọt nước, khí thế áp người, cho dù là mang cặp dép lê bán manh lông xù cũng không hạ thấp khí thế của họ được.

Tay thanh niên che càng chặt hơn, cảm giác người phía sau cách mình càng ngày càng gần, đôi chân dài bị tất bao bọc nhìn không được run lên: “Không, không có gì, mấy đứa mau đi tắm, anh, anh đi nấu chút canh gừng cho mấy đứa.”

“Ha ha, vậy ba ba ở trên sofa ngoan ngoãn chờ tụi con đấy nhé.” – Nói xong hai anh em liền chạy lên lầu.

Mặc Diệc Thanh bị hai anh em gọi là ba ba không chịu được lại khê run rẩy. Hai tay chậm rãi rời khỏi váy, rửa tay nấu canh gừng, mang giày cao gót loạng choạng bưng chén đặt trên bàn trà.

Mặc Diệc Thanh vừa bưng canh gừng tới, hai anh em đã mặc áo tắm đi xuống, Mặc Diệc Thanh nhìn hai đứa ‘Con trai’ đầu tóc còn nhỏ nước trước mắt thì không tự chủ mà lui về sau một bước: “Mấy đứa uống canh gừng trước...” – Chưa nói xong, hai anh em đã bưng chén uống sạch.

“Nhược Thần, Nhược Hú mấy đứa...”

“Ba ba đứng đó làm chi, ngồi đi.” – Hai anh em trằm miêng một lời nói với Mặc Diệc Thanh.

“Nhược Thần, Nhược Hú, anh sai rồi, về sau anh sẽ không bảo mấy đứa gọi anh là ba ba, mấy đứa đừng gọi anh thế nữa.”

“Nhưng trước kia ba ba bắt tội con nhất định phải gọi ba là ba ba mà, không gọi thì không được ăn cơm đâu, sao giờ lại không thích nghe nữa.”

“Trước kia là anh không đúng, anh lớn hơn mấy đứa 5 tuổi đấy nên đừng gọi anh như vậy.” – Nói xong khoe mắt Mặc Diệc Thanh bắt đầu phiem hồng.

Hai anh em nhìn đuôi mắt ửng hồng của Mặc Diệc Thanh, không hện mà cùng quát: “Ngồi xuống!”

Mặc Diệc Thanh nghe thấy tiếng dọa nạt thì ngoan ngoãn ngồi xuống sô pha.

Hai anh em chậm rãi đi đến trước mặt Mặc Diệc Thanh, phát hiện Mặc Diệc Thanh khép chặt chân, không khỏi cười khê hai tiếng.

“Ba ba mặc bộ đồ này nhìn rất đẹp, bây giờ nhiệt độ cũng cao, mặc áo choàng nóng lắm, không bằng cởi ra đi.”

“Đúng đó, ba ba, chân khép chặt như vậy làm gì chứ.”

Mặc Diệc Thanh nghe xong hai chân không tự chủ càng khép chặt hơn, nghe thấy Nhược Thần “Hả?” một tiếng chỉ có thể ngoan ngoãn mở chân, cũng cởi áo khoác ra quăng tới một bên.

“Chân tách ra, gác trên sô pha đi, khép chặt vậy ba là muốn làm gì nha?”

Mặt Mặc Diệc Thanh sung huyết đỏ hồng, nhưng vẫn nghe lời chậm rãi tách chân, định bụng từ từ nâng một chân lên lại bất thành linh bị hai anh em túm chân giơ cao đặt trên sô pha, vạt váy bị cuộn lên trên, lộ ra nơi riêng tư không mặc quần lót, chân mang giày cao gót để trên sô pha, có vẻ càng nhuộm màu ***.

“A!” Mặc Diệc Thanh bị cử động này dọa thét chói tai.

“Chắc chắc chắc, vài ngày không gặp, phía dưới của ba ba càng đẹp hơn ta.”

“Ha hả, đúng đấy, con cùng anh trai mới đi công tác vài ngày phía dưới của ba so với trước càng thêm mê người.”

Lướt mắt trông, chỉ thấy cậu bé sạch sẽ của Mặc Diệc Thanh, nhìn kỹ sẽ phát hiện phía dưới còn ẩn giấu một đóa hoa nhỏ chuyên thuộc về con gái, đóa hoa nhỏ này vốn không nên xuất hiện dưới chồi non của Mặc Diệc Thanh.

Bởi vì thể chất đặc thù, hoa huyết của Mặc Diệc Thanh so với con gái bình thường thì nhỏ hơn, màu sắc cũng phần nộn hơn nhiều, tựa như thiếu nữ chưa trải việc đời, hai cánh hoa khép kín, thật không ngờ tiểu huyết phần nộn này đã bị hai đứa ‘Con trai’ của y thao tới thực tủy biết vị.

Nhược Hú dùng áo khoác buộc tay Mặc Diệc Thanh lại, khiến y không thể lộn xộn. Nhược Thần lấy qua túi xách màu đen trên đất, mở ra thì thấy, bên trong chỉ có một máy ảnh rất phổ thông cùng một sợi dây.

Nhược Thần cầm dây đến trước TV mở TV loay hoay một hồi liền trở lại, liếc mắt ra hiệu với Nhược Hú.

Nhược Hú ôm lấy Diệc Thanh, để y đứng xoay lưng lại với hai anh em, còn kéo bung váy y ra.

Hai anh em ngồi phía sau Diệc Thanh, phát ra tiếng xột xột xoạt xoạt: “Hai đứa đang làm gì đó, buông anh ra.” – Mặc Diệc Thanh nhin không được hỏi.

“Ng ngoan ngoan đứng yên đừng lộn xộn, tách chân ra một chút, đầu nhìn TV.” – Nói xong vỗ mông Diệc Thanh một cái.

“Ba ba nhất định phải thưởng thức quang cảnh một tý đấy.” Nói hết Nhược Thần túm chân Diệc Thanh, Nhược Hú luồn máy ảnh vào dưới váy Diệc Thanh.

Chỉ thấy hình ảnh trên màn hình từ mơ hồ chuyển thành rõ nét, Mặc Diệc Thanh còn ngơ ngác nhìn lâu sau mới kịp phản ứng lại đây là cái gì, mặt đỏ tới mức nhỏ máu, hai chân cố gắng khép lại nhưng bị Nhược Thần cố định: “Hai đứa đang làm gì thế, đừng có quay bậy! Đừng vào bên trong, cầu mấy đứa, đừng “

Chỉ thấy cảnh tượng chiếm toàn bộ màn hình TV, một đóa màu hoa hồng nhạt hơi hé, có nước loãng nhiều giọt rơi xuống.

“Ba ba, đây chính là đặc biệt vì ba mà làm, chống nước, độ nét rất tốt.”

Nói xong, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện nhiều hơn hai ngón tay thon, nhẹ nhàng tách hai cánh hoa phần nộn, âm hạch cùng môi hoa hoàn mỹ hiện ra ngay trước mắt, miệng hoa huyết bắt đầu co rút, ngón giữa hơi dè âm hạch, chọc cho Diệc Thanh ngứa đầu rên rĩ *** đặng, ngón giữa hơi ngừng, thêm một ngón tay nữa bắt đầu tiến hành vuốt ve âm hạch, Diệc Thanh thích tới phát run trong miệng hô hào: “A nhẹ chút, nhẹ một chút.” – Nhược Hú hung hăng đẩy mạnh vào một cái, tiểu huyết chợt phun ra một cổ chất lỏng rơi ngay trên ống kính máy ảnh.

“Chắc chắc chắc, may là mua chống nước, nếu không máy ảnh bị ba ba tẩm ướt nước không thể sử dụng nữa rồi.”

“Không, a ah không phải vậy mà ” – Mặc Diệc Thanh nhin không được giải thích lại bị Nhược Thần vờ vờ nói không hoàn chỉnh.

Nhược Thần tắt máy ảnh, đứng dậy tẩy rửa thiết bị rồi tắt luôn TV. Trở lại trước mặt Mặc Diệc Thanh.

Nhược Thần thò tay chuẩn xác xoa nắn đầu nhũ Mặc Diệc Thanh, chọc y thở gấp liên tục.

“Ba ba thật *** đặng, đầu nhũ đều cứng cả.” – Nói xong Nhược Thần cầm áo tắm đặt ở bên muốn nhét vào miệng Mặc Diệc Thanh, Mặc Diệc Thanh lắc đầu, nhưng không thể làm gì, thế là vẫn bị bịt lại.

“Kể tiếp ba ba chỉ cần nghe tụi con nói, ngoan ngoan kêu là được, không cần nói chuyện.” – Nói hết thì ngồi xuống cạnh Nhược Hú.

“Ba ba, xoay qua.”

“ ... ”

“Cởi giày, hai chân tách ra nằm trên sofa.” – Kể từ khi cùng một chỗ, hai anh em liền đổi giường với sofa thành loại rộng, để tiện làm việc.

“...” – Mặc Diệc Thanh ngoan ngoãn cởi giày, trèo lên sofa, để tiểu huyết đối mặt với hai anh em, chậm rãi tách hai chân đến mức tối đa.

Tiểu nhục huyết bởi vì hai chân mở rộng mà khe hở trào *** thủy, chảy lên cục huyết phía sau, nhuộm cục huyết sáng bóng.

Nhược Thần mãnh liệt bổ nhào tới chiếm lấy hoa huyết trước Nhược Hú, đôi môi Nhược Thần hung hăng hôn lên hoa huyết Diệc Thanh, răng nanh khẽ cắn nhục châu liếm láp một lúc thì mạnh mẽ mút, khiến tiếng kêu Diệc Thanh cất cao.

Nhục châu bị cắn sưng liền bắt đầu hôn huyết khẩu, Nhược Thần với đầu lưỡi vào huyết khẩu, không ngừng liếm quanh, không ngừng đưa đẩy, cảm giác *** dịch trong cơ thể Diệc Thanh cuộn cuộn không ngừng chảy ra, Nhược Thần rút đầu lưỡi nhắm chuẩn huyết khẩu bắt đầu hút, Diệc Thanh thích tới ưỡn hông lên, tay vòng qua ép đầu Nhược Thần vào trong tiểu huyết.

Bởi vì bị Nhược Thần giành trước, Nhược Hú chỉ có thể đùa bốn bộ ngực Diệc Thanh, Nhược Hú cách váy cắn lên đầu nhũ Diệc Thanh, một tay còn lại thì vờ nhào một đầu nhũ khác, rất nhanh, chỗ quần áo bị cắn liền ướt đầm, kề sát đầu nhũ đồ au, đầu nhũ vừa cứng lại sưng, đội váy lên một khoảng.

Diệc Thanh bị hai anh em đồng thời đùa bốn rất nhanh liền bắn ra, hai anh em không ai thao làm Mặc Diệc Thanh, thế nhưng cổ dịch thể đầu tiên vừa nồng số lượng cũng nhiều.

“Xem ra tụi con đi vắng ba ba không có ăn vụng nha, thật ngoan, con với em trai nhất định phải thưởng thật tốt cho ba.”

Hoa huyết bị Nhược Thần khuấy liếm qua không cần khuếch trương nữa, Nhược Thần ôm lấy Diệc Thanh để hai chân y vòng qua mình, gờ còn thịt nghen tới tím đen một cái thúc liền vào tới hoa huyết, Mặc Diệc Thanh bị kích thích ngứa cổ cao giọng rên.

Nhược Hú từ sau lưng quần quanh Diệc Thanh, ngón tay đâm vào cục huyết bắt đầu khuếch trương, phía trước có *** dịch hoa huyết không ngừng chảy xuống, khuếch trương rất trơn thuận, rút ngón tay, nhắm ngay cục huyết cả căn tiến vào.

Trước sau của Mặc Diệc Thanh đều bị đại nhục bồng nhồi đầy, thích đến lắc đầu muốn rên muốn hô nhưng miệng đã bị bịt kín.

Hai cây còn thịt đồng thời chuyển động, cùng nhau vào cùng nhau rút, mỗi người xoa nắn một đầu nhũ, như muốn vò nát nó mới thôi.

Mặc Diệc Thanh bị hai anh em hung hăng thao hồi lâu, nhịn không được co rút muốn bắn tinh, hoa huyết và cục huyết bắt đầu cắn chặt.

Hai anh em bị tao huyết càng ngày càng chặt kẹp không thể động đây, hung hăng véo cánh mông của Mặc Diệc Thanh, thừa dịp y thả lỏng liền bắt đầu dùng sức tiến công, anh vào em ra, không ngừng đỉnh tới điểm mẫn cảm của Mặc Diệc Thanh, hai căn đại nhục bồng cách một tầng vách, có thể cảm nhận được hơi thở và cường độ của đối phương, người nào cũng không muốn yếu thế hơn, một cái dùng sức hơn một cái, một cái lại nhanh hơn một cái, chỉ khổ cho hai động của Mặc Diệc Thanh đều bị hung hăng thao hết chịu nổi.

Mặc Diệc Thanh ngứa đầu, nước miếng không ngừng ứa ra từ khóe miệng “A Ah Ừm ” – áp úng rên rĩ không dứt, hai mắt ướt át, bị thao ác tới rơi nước mắt, vẩy trên ngực đã bị nước miếng và nước mắt của Mặc Diệc Thanh thấm ướt, ngay sau đó là làn da.

Vào thời điểm lần thứ hai Diệc Thanh đạt cao trào, hai anh em và Diệc Thanh đồng thời bắn ra, bắn vào chỗ sâu trong cơ thể Mặc Diệc Thanh.

Chờ sau khi còn thịt của Nhược Thần và Nhược Hú rời khỏi, hỗn hợp dịch thể và *** thủy tuôn ra, bởi vì sô pha bằng da nên *** dịch không thấm ướt hơn nữa còn đọng lại mặt ngoài một bãi, nhơ nhớp.

Mặc Diệc Thanh bị thao đến bất tỉnh ở trên sô pha, tiểu huyết mỗi ngày không ngừng lưu nước, hai anh em rút khăn giấy vo thành cục nhét vào hai tiểu huyết.

Ôm Mặc Diệc Thanh lên lầu, vào phòng ngủ, khóa trái cửa, nhẹ nhàng đặt Mặc Diệc Thanh lên giường, rút khăn giấy, lau khô chất lỏng chảy ra.

Lấy máy ảnh banh rộng hai chân Mặc Diệc Thanh, quay lại dáng vẻ *** dâng của tiểu huyết khê hé này. Thường thức xong gỡ thẻ nhớ cất vào két an toàn.

Nhìn vấy Mặc Diệc Thanh xộc xệch, cửa mình mở rộng, hai anh em đá mắt nhìn nhau liền nằm ngang kẹp Diệc Thanh ở giữa cả hai, gỡ vải bịt miệng xuống, nâng chân y lên lại xông vào, hai nhục huyết có cảm giác khác nhau, nhưng cả hai đều gắt gao bao lấy còn thịt khiến chúng không muốn rời đi.

Hai anh em ôm chặt Diệc Thanh bắt đầu dốc sức cắn rút, nệm lung lay, Diệc Thanh đã bị thao ngắt không tự chủ được rên rĩ thành tiếng, đôi môi lập tức bị Nhược Hú chặn lại gặm cắn, Nhược Hú thì mút duyên cổ Diệc Thanh, để lên đó ký hiệu thuộc về hai anh em.

Đêm vừa bắt đầu, bởi đi công tác bị cấm dục vài ngày nên không biết hai anh em phải vất vả cần cù cày cấy đến khi nào.

[1] Tê B (Tê bức) – phát âm chữ ‘Bức’ trong tiếng Trung giống chữ cái ‘B’ trong tiếng Anh, B viết tắt là Butt (mông): vấy ngấn sát mông.

[2] Tề điều – Điều () tiếng lóng nghĩ là ‘trym’: quần ngắn sát mông.

2. Chương 2: Song Huyệt Nuốt Quả Ngâm Song Long

Quá trưa ngày hôm sau, Mặc Diệc Thanh mới từ từ tỉnh lại, cử động người muốn nhấc chân lại không nhúc nhích được, thân thể như bị xe tải cán qua, nhất là nửa người dưới.

Dừng một chút Mặc Diệc Thanh đưa tay đi sờ soạng hai tiểu huyệt một lát phát hiện thật khô mát, thân thể cũng bị tẩy sạch qua, liền ở trên giường ngốc hồi lâu mới có sức rời giường.

Mặc Diệc Thanh vén chăn bông, ngồi dậy chuẩn bị tìm quần áo thì phát hiện trên tủ đầu giường đặt một bộ đồ màu đỏ, cầm lên nhìn, khuôn mặt liền ửng hồng.

‘Ồ, hai thằng ranh con, sao bộ này sao không khác mấy với hôm qua vậy, còn hồng thể nữa chứ!’ – Mặc Diệc Thanh nhìn bộ đồ này oán giận trong lòng.

Mặc Diệc Thanh cầm bộ đồ run rẩy hai chân đến trước tủ quần áo lại phát hiện tủ quần áo vẫn khóa.

Mặc Diệc Thanh chỉ có thể mặc bộ sườn xám lộ liễu màu đỏ thắm này thôi, tìm một vòng không thấy quần lót, Mặc Diệc Thanh đành buồn rười rượi mặc sườn xám, cùng tất ren bên cạnh vào.

“Bọn họ thật thiếu hưng trí ...”

Mặc Diệc Thanh mặc sườn xám với tất chân vào, lại đột nhiên nhận ra hôm nay gió càng lùa, càng lộ liễu hơn, ít nhất hôm qua còn bao mông, hôm nay tuy rằng tận mông, nhưng hai bên lại xẻ tà đến eo, không cần cởi nút, xóc vấy lên là có thể thao rồi.

Bất đắc dĩ chỉ có thể chấp nhận, trên chân mang giày cao gót hôm qua, xiêu xiêu vẹo vẹo cúi đầu nhìn đường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Mặc Diệc Thanh vừa ngẩng đầu nhìn bản thân trong gương không khỏi ngây người, làn da bị vấy đỏ thắm bao lấy càng thêm trắng nõn, vải dệt mỏng hơn hôm qua, loáng thoáng có thể thấy hai viên nhục đậu trước ngực, đội vấy lên một độ cong nhỏ, càng đừng nói tới dấu vết hoan ái loang lổ từng điểm rõ ràng, khiến toàn thân Mặc Diệc Thanh thoát nhìn đặc biệt sắc tình.

Rửa mặt xong, Mặc Diệc Thanh che dưới làn váy trống không, tay vịn cầu thang chậm rãi đi xuống. Đến phòng khách sợ bị người đi ngang bên ngoài nhìn thấy đành kéo bức màn ra một khe hở để ánh mặt trời chiếu vào.

Xoay người chuẩn bị tới phòng bếp lại phát hiện di động trên bàn vừa nhận được tin nhắn: “Ba ba, con cùng anh trai sẽ về khoảng ba giờ chiều đó, giúp tụi con chuẩn bị chút cơm, còn chưa được ăn bữa trưa “

Mặc Diệc Thanh vừa nhìn thời gian, đã sắp hai giờ, vội vàng đi đến phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Sườn xám ngắn cũn cỡn màu đỏ đặc biệt xúng đỏi với phòng bếp, Mặc Diệc Thanh ăn trước chút gì đó mới bắt đầu nấu ăn.

Chờ lúc Mặc Diệc Thanh còn thừa lại một món, liền nghe thấy tiếng cửa mở: “Ba ba, tụi con về rồi.”

Mặc Diệc Thanh nghe xong cả người run lên, thìa rớt xuống đất, khom người chuẩn bị nhặt lên thì nghe tiếng hít khí sau lưng.

Đang định nói chuyện, liền cảm giác hai ngón tay tiến vào hạ thân dưới làn váy chưa từng có lực trở ngại, vuốt ve tiểu hoa huyệt, Mặc Diệc Thanh bị sờ tới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất.

“Mấy đứa đừng vậy mà, a a nhẹ a đừng khảy a chúng ta ăn trước đã ăn cơm trước có được không ah đừng vói vào mà ” – Cùng lúc Mặc Diệc Thanh bị một ngón tay moi móc tận chỗ sâu trong hoa huyệt.

“Được, nghe lời ba ba, chúng ta ăn cơm trước.” – Hai huynh đệ rửa tay rồi ngang ngược ngồi trước bàn ăn, cố ý chừa chỗ chính giữa cho Mặc Diệc Thanh ngồi.

Mặc Diệc Thanh bưng canh để lên bàn chuẩn bị ngồi xuống.

“Ba ba đến đây ngồi, nơi này là chuyên giữ lại cho ba đó.”

“Có thể không...”

“Không thể!”

Mặc Diệc Thanh đành ngoan ngoãn đi qua, hai anh em kéo ghế để y ngồi vào.

Ba người bắt đầu nghiêm túc ăn cơm, đột nhiên, Mặc Diệc Thanh cảm thấy có hai bàn tay phân biệt từ hai bên đùi mò mẫm vào, Mặc Diệc Thanh kinh hãi dừng lại.

“Mấy, mấy đứa...”

“Ba ba đừng nói nữa mau ăn đi, đợi lát nữa thì nguội mất.”

Mặc Diệc Thanh chỉ có thể tiếp tục cầm đũa ăn cơm, không nghĩ tới tay trên đùi bắt đầu động, không ngừng xoa nắn thịt non trong bắp đùi.

Mặc Diệc Thanh phản xạ có điều kiện kẹp chặt chân, cái kẹp này, khiến hai bàn tay càng làm càn, không ngờ lại mò vào tiểu hoa huyết, một tay thì đùa bỡn âm hạch, một tay thì gảy hoa huyết.

“A thật sướng a ” – Mặc Diệc Thanh nhin không được thấp giọng rên, cũng duỗi tay đến dưới làn váy, bao trùm hai bàn tay to đang đùa bỡn tiểu huyết, gắt gao đè chặt không cho bọn họ rời đi, đùa bỡn càng ác càng sâu hơn chút nữa.

“Không đủ, không đủ a Nhược Thần về mạnh một chút a Nhược Hú chọc sâu hơn đi, ừm a ah ahh cứ thế a hoa huyết thật sướng a ” – Mặc Diệc Thanh thoải mái ngửa đầu mãi rên.

“Ba ba, đừng chỉ lo tao bức sướng chứ, mau ăn cơm nhanh lên.” – Nói xong Nhược Thần hung hăng bắm âm hạch một cái.

“A a a! Nhược Thần nhẹ nhẹ, em ăn cơm ngay a “

Cứ vậy, đến khi Mặc Diệc Thanh ăn xong, đã bị người đùa tiểu huyết sướng tới bắn một lần, gục ở trên bàn ăn thở dốc.

Nhìn hai anh em một bay nhanh rửa bát, một cẩn thận rửa hoa quả, bỏ vỏ bỏ hạt.

Chờ Mặc Diệc Thanh hòa hoãn, Nhược Thần bước vội tới kéo rèm phòng khách lại bật đèn lên, Nhược Hú thì cầm một chậu hoa quả được rửa sạch vô cùng đến.

Nhược Hú đặt hoa quả xuống, vừa dùng lực bao vây Mặc Diệc Thanh trên bàn cơm, lại thấy *** ti của tiểu huyết không ngừng dính lên mặt ghế, nhìn chăm chú đến mức mặt Mặc Diệc Thanh ửng đỏ.

“Chắc, tiểu hoa huyết của ba ba thật tao.” Mặc Diệc Thanh chỉ có thể cúi đầu đỏ mặt.

Nhược Thần quay về cạnh bàn, cùng Nhược Hú đưa mắt nhìn nhau.

“Ba ba, ba phải nhìn xem, tụi con yêu thương ba thế nào nha.”

Nói xong không đợi Mặc Diệc Thanh trả lời, tách hai chân y ra để trên bàn, thân thể Mặc Diệc Thanh chỉ có thể nghiêng về trước duy trì cân bằng, bị kiềm hãm không thể động đậy, chỉ có thể nhìn làn váy bị cuộn lên, chồi non và hoa huyết còn lưu nước bại lộ trước mắt, Mặc Diệc Thanh xấu hổ mặt đỏ phừng tới nhỏ máu.

Hai anh em lại chậm rì rì ngồi đối diện Diệc Thanh.

Nhìn hoa huyết khê hé vừa bị đùa bỡn qua, không ngừng co rút huyết khẩu, phảng phất như mời gọi đại nhục bồng của họ thao vào.

Nhược Hú thò ngón tay, banh hoa huyết ra để nhìn thấy vách tràng đỏ au trong huyết, Nhược Thần từ chậu hoa quả bên cạnh lấy ra một trái nho bỏ vỏ bỏ hạt chuẩn bị nhét vào trong.

“Không được, Nhược Thần Nhược Hú, không thể làm vậy, nhét vào tiểu huyết sẽ hỏng sau này không thể thao được nữa.”

“Ba ba đừng lo, hoa huyết ba ba tao như vậy có thể ăn hết mà.”

Nhược Thần cảm nho trong tiếng hô “Không cần, không cần” của Mặc Diệc Thanh, hung ác nhét vào.

“A! Lạnh quá, nho lạnh quá a đừng nhét a dâu tây lớn quá, đừng mà a đi vào ah “

Hai anh em làm như không nghe thấy, tiếp tục nhét, một quả nho một trái dâu, nhét sáu quả. Nhét xong sau đó còn có ý xấu đẩy vào trong.

“A không được, quá sâu a ông xã không muốn a a a! Không muốn đừng đẩy vào nữa, sắp rụng tử cung rồi a “

“Ha hã, rốt cuộc biết gọi ông xã rồi.”

“Chắc chắc, rụng đến tử cung của tao hóa không được ư.”

“Không được, không được, rụng hỏng thì không thể sinh em bé cho các ông xã nữa a “

“Vậy hai ông xã giúp em mút ra ăn hết có được không.”

“Đúng vậy, hai ông xã giúp em ăn hết nó lại liếm tao huyết cho em được chứ.”

Nghe tiếng nói trầm thấp cùng lời *** dâng của hai anh em, Mặc Diệc Thanh nhin không được gạt đầu nói được, nước trong hoa huyết càng tuôn như suối.

Hai anh em cúi đầu đến gần tiểu huyết của Mặc Diệc Thanh, một người liếm âm hạch, một người liếm huyết khẩu, sáng khoái tới mức Mặc Diệc Thanh chảy nước không ngừng.

“A! Sáng khoái tao huyết thật sướng, a muốn tới, tiểu huyết muốn chảy nước a “

Cắn cắn âm hạch, anh trai Nhược Thần liền trở lại huyết khẩu, cùng em trai mặt chen mặt, cùng nhau mãnh liệt mút huyết khẩu.

Mặc Diệc Thanh sướng không chịu nổi, hai tay mỗi tay ấn một đầu đẩy vào trong huyết, hai chân rũ xuống bàn quần chặt đầu hai anh em.

Hai anh em cùng nhau mút, quả dâu lớn nhất bịt kín lối được em trai Nhược Hú mút ra, anh trai Nhược Thần thì hút *** thủy chảy ra, hai anh em anh ăn em mút, trao đổi phối hợp lẫn nhau, khiến Mặc Diệc Thanh thích tới lắc đầu suốt.

Ăn xong hoa quả trong huyết, hai anh em bắt đầu ‘Chân chính’ liếm huyết.

Một người liếm lấp gặm cắn âm hạch, làm môi huyết đỏ au lấp lánh ánh nước, buông tha môi huyết cắn âm hạch một cái, một người thì không ngừng mút huyết đạo, dễ chịu tới nước không ngừng chảy, tưới ẩm môi hai anh em, *** thủy chưa kịp nuốt còn chảy dọc theo cằm rơi trên bàn CƠM.

“A không được, các ông xã liếm thật lợi hại a nhưng trong tao huyết rất ngứa a hai tao huyết đều ngứa quá đi ông xã nhanh thao em, em muốn sinh em bé cho các ông xã a ah ah “

“Nếu ba ba muốn vậy, các ông xã sẽ thỏa mãn ba.”

Nói xong hai anh em đẩy Mặc Diệc Thanh nhẹ nhàng nằm ngửa trên bàn CƠM, tách hai bắp đùi, lộ ra hai tiểu huyết, bắt đầu nhét nho vào trong hai huyết, sau khi nhét đầy còn đè ép để ngứa đại nhục bồng không vào được.

Hai anh em mặt đối mặt ngồi ở trên ghế, kẹp Mặc Diệc Thanh ở giữa, lấy ra đại nhục bồng sớm cứng rắn, nhắm ngay huyết khẩu từng cây vào động.

Ba người phát ra tiếng thở dốc thỏa mãn, hai anh em cỡi sườn xám trước ngực Mặc Diệc Thanh ra, xoa đầu nhũ bắt đầu luật động, đại nhục bồng trong huyết vô tình ép nho trong tao huyết, đẩy nó vào càng sâu.

“A a a! Không được, a đầu nhũ muốn hư a đại nhục bồng đỉnh nho đến trong tử cung rồi a tử cung muốn hỏng, ông xã Nhược Hú chọc nhẹ nhẹ một chút a “

“Tao hóa, còn anh đâu, anh đỉnh không đủ sâu sao, hã?” – Nói xong Nhược Thần càng dùng sức đỉnh vào chỗ sâu trong tràng đạo.

“A không được, tiểu huyết phía sau muốn gãy sâu quá đi, ông xã Nhược Thần sâu quá a nhẹ chút đi mà “

Vừa dứt lời đại nhục bổng trong hoa huyết cũng bắt đầu dùng lực thao, như không cam lòng thua đại nhục bổng ở hậu huyết. Hai căn côn thịt không ngừng đỉnh tới hoa tâm và tuyến tiền liệt nhanh chóng khiến Mặc Diệc Thanh sung sướng muốn bắn.

“A, muốn bắn a các ông xã nhẹ một chút sắp hư rồi a “

Chỉ chốc lát sau hai tao huyết bắt đầu siết chặt, cảm nhận tao huyết siết gắt gao, hai căn đại nhục bổng phát ngoan mà cảm rút, thao Mặc Diệc Thanh bắn ra.

Hai anh em đứng lên thao, nâng chân Mặc Diệc Thanh, khiến y bị kẹp ở giữa mãnh mẽ thao hơn mười cái mới bắn vào chỗ sâu trong tiểu huyết, Mặc Diệc Thanh kích động phát run.

Hai anh em lấy tư thế kẹp người thể này chậm rãi lên lầu, di chuyển đến phòng tắm trong phòng ngủ, rút côn thịt ra, hỗn hợp chất lỏng bị chặn liên rùng rùng phun trào, rơi trên mặt đất.

Ngón tay kia móc huyết, đem dịch hỗn hợp nho, nước nho, dịch thể, *** thủy còn thừa giờ lên trước mặt Mặc Diệc Thanh, Mặc Diệc Thanh nhìn *** dịch trong cơ thể mình mặt lại đỏ bừng lên.

“Ba ba, ăn thử xem, đây có thể là bảo bối của ba đấy, đến, liếm nào “

Mặc Diệc Thanh nhìn hỗn hợp chất lỏng trong lòng bàn tay ngoan ngoãn vươn đầu lưỡi phấn hồng ra liếm láp.

“Ba ba có phải rất ngon không.”

“Ừm...”

“Con với em trai cũng thấy vậy, *** thủy của ba ba rất ngọt đó.”

Mặc Diệc Thanh cúi đầu càng thấp.

Liếm láp xong, ba người đến dưới vòi sen bắt đầu tắm rửa, lúc đầu rất nghiêm chỉnh, tẩy đến hoa huyết và cúc huyết thì động tác lại không theo luật.

Sau khi hai anh em hợp lực tẩy sạch sẽ cúc huyết, khi tới chỗ hoa huyết thì cảm rút xoa nắn.

Mặc Diệc Thanh bị chọc khiến tình ý dâng lên: “Nhanh lên a các ông xã thao vào đi a “

“Thao vào làm gì.”

“Sinh con cho các ông xã a mau lên a “

Hai anh em vừa nghe côn thịt nửa cương liền thẳng tắp giờ lên.

“Chúng ta đây cùng nhau thao hoa huyết của ba ba, để ba ba sinh hai đứa cho tụi con, con một đứa, Nhược Hú một đứa có được không.”

“Được côn thịt của các ông xã đều thao tao huyết phía trước, sinh con cho ông xã “

Nói hết, hai anh em dùng khăn tắm lau khô gói kỹ Mặc Diệc Thanh ôm lên giường.

Nhược Thần thao tiểu hoa huyết ôm Mặc Diệc Thanh nằm trên giường, Nhược Hú bắt đầu khuếch trương nhét côn thịt vào hoa huyết.

“A tiểu tao huyết sắp nứt các ông xã nhẹ chút a “

“Chắc chắc chắc, tao huyết của em cũng không phải nói vậy, còn mát rất vui vẻ nữa kia.” – Nói xong, Nhược Hú với ngón tay thứ hai vào đưa đẩy, chờ nhục huyết nổi lỏng chút liền nhẹ nhàng nhét ngón thứ ba, tạm dừng một lát mới bắt đầu cảm rút ấn xoa nhục bích.

Thấy đã mềm mại liền rút ngón tay ra, đỡ lấy côn thịt, từng chút chen vào, chờ đầu khát tiến vào, thì dùng lực đẩy toàn bộ đại nhục bổng vào trong, chặt quá xá.

“A a a! Không được tao huyết thật đấy, hai căn phân thân quá lớn, tiểu huyết muốn hồng rồi a ” – Hai tay Nhược Hú banh rộng hai chân Mặc Diệc Thanh cố định y, cúi đầu hôn lên môi y, quần lấy đầu lưỡi y liếm mút, hôn tới Mặc Diệc Thanh chỉ có thể rên hừ hừ.

Nhược Thần vừa xoa nắn gầy gầy đầu nhũ Mặc Diệc Thanh vừa bắt đầu cử động, đưa đẩy một hồi thấy tiểu huyết đã thích ứng, Nhược Hú cũng bắt đầu cử động, hai căn đại nhục bỗng mảy tới tao đi, một cái mạnh hơn một cái, một cái sâu hơn một cái, nhiều lần thao tới hoa tâm, đỉnh đến tử cung, không ngừng thao tiến cửa vào mềm mại, cảm nhận miệng tử cung vì Mặc Diệc Thanh cao trào mà trào *** thủy.

Mặc Diệc Thanh không chống đỡ được công kích mãnh liệt trong thời gian dài như vậy, rất nhanh liền rên rỉ muốn bắn, tao huyết đã chặt nay càng gắt gao bao lấy hai căn đại nhục bỗng, khiến họ không thể chuyển động.

Chờ Mặc Diệc Thanh cao trào xong, tao huyết mềm ra liền bắt đầu cử động eo đâm vào miệng tử cung, đại nhục bỗng không ngừng nghỉ, Mặc Diệc Thanh không chịu nổi kích tình như vậy, toàn thân run rẩy, bụng dưới không ngừng siết chặt, sau khi cao trào bị thao vào chỗ sâu lần nữa rốt cuộc nhin không được ngắt đi.

Hai anh em tạm dừng một chút tiếp theo đồng thời đưa đẩy, cuối cùng dè Mặc Diệc Thanh về phía háng hai anh em, thao mạnh một cái, hai căn đại nhục bỗng cùng đâm vào miệng tử cung, hung ác bắn dịch thể vào miệng tử cung, bắn xong còn bịt chặt lại để ngừa dịch thể chảy ra.

“Anh, anh nói thử xem sẽ có thai chứ.”

“Sẽ, dù sao tử cung Diệc Thanh cũng hoàn chỉnh có thể sinh dục, nếu không được, mỗi ngày thao y thể này thể nào cũng có một ngày sẽ mang thai, mặc kệ ra sao, y đều là của hai chúng ta.”

“Thế thì chúng ta lại chặn một hồi mới giúp Diệc Thanh rửa sạch vậy.”

“... Được, em di chuyển chút, để anh vào trong nữa.”

“... ”

3. Chương 3: Sư Đức Cùng Ăn

Sáng sớm đồng hồ báo thức vang lên, trên giường lớn Mặc Diệc Thanh bọc chăn bông giống con nhộng, chần nhúc nhích, lộ ra một đầu tóc đen nhánh.

Qua hồi lâu, Mặc Diệc Thanh đột ngột bật dậy rồi nhanh chóng xụi lơ trên giường, chậm chạp tỉnh táo mới xốc chăn lên.

Áo tắm trên người bởi vì tư thế ngủ mà lỏng lẻo, trên làn da nõn nà phủ đầy dấu vết hoan ái, tiểu hoa huyết bị hai căn côn thịt cùng nhau yêu thương trải qua một đêm hoà hoãn còn chưa khép lại hoàn toàn, từ trong khe thịt có thể thấy trảng vách đỏ au trong huyết.

“Quá cầm thú ...” – Mặc Diệc Thanh nhìn dấu vết trên người bất đắc dĩ thở dài, mặc vào T trắng quần đen y như học sinh chuẩn bị đến trường.

Vội vã ăn xong bữa sáng liền ra cửa. Chờ Mặc Diệc Thanh tới trường học đã sắp tám giờ, làm một thầy giáo đại học, hôm nay là ngày thứ nhất lần đầu y mang học sinh huấn luyện quân sự, không biết có phải trường học chơi trò ác không mà bất chủ nhiệm lớp cũng phải cùng huấn luyện quân sự.

Vì thế, trường học còn đặc biệt cho chủ nhiệm lớp một bộ quần phục, khác với loại rộng rãi của học sinh, quần phục của thầy giáo thì vừa người, mặc vào chân dài eo thon, một cổ khí tức cấm dục phủ vào mặt, khiến người ta nhìn mà tâm ngứa.

“A a a, Tiểu Mặc Mặc thật soái! Chân đừng có dài vậy được không ” – “Không ngờ eo còn thon hơn cả con gái như tớ, làm sao mà sống đây!” – “A a, mặc quần phục đẹp dã man, mau đỡ tớ tớ sắp hôn mê vì mất máu quá nhiều.” – “Ôi thụ như vậy khẳng định có ông xã chắc luôn!”

Nghe thấy lời nói của các học sinh, Mặc Diệc Thanh cười lắc đầu: “Các em đó, ngoan ngoãn đứng yên, thầy huấn luyện sắp tới rồi, cẩn thận bị giáo huấn đấy!”

Rất nhanh, các thầy huấn luyện đã tới, dưới sự chỉ dẫn huấn luyện của các thầy, kết thúc khóa huấn luyện buổi sáng.

“Các học sinh, chú ý chút nào, chiều hôm nay không cần huấn luyện, nhưng mà! Phải tới lễ đường tập hợp, buổi chiều là lễ khai giảng trường kinh tế chúng ta, thống nhất mặc đồng phục quân sự, các học sinh chú ý đừng đến muộn đó!”

Xế chiều, Mặc Diệc Thanh dẫn học sinh đang chuẩn bị vào cửa, thì nghe thấy các học sinh nhỏ giọng âm ỉ: “Tui phắc, xe sang quá, thổ hào muốn đến tọa trấn trường chúng ta hả.”

“Đúng đó đúng đó, thoát nhìn bộ dáng rất điều[4].”

“... Các em thật là, nhanh vào mau, đằng sau còn có lớp muốn vào kìa.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu của các học sinh, khi viện trưởng nói dứt lời thì long trọng giới thiệu đặc biệt mời đến doanh nhân ‘Tuổi trẻ thành công’ — Cố Nhược Hú.

Sau đó Cố Nhược Hú một thân tây trang giày da lên đài, dưới đài các học sinh triệt để sôi trào.

“A a a, rất đẹp trai, trẻ tuổi quá, sao có thể đẹp trai vậy chứ.”

“Tui phắc, lớn lên trẻ tuổi mà còn rất có khí thế, thật thích mà!! ” – “A a a, tui muốn gả cho anh ấy!!”

“Đây là ban ngày đừng có mà nằm mơ!” – “...”

Tiếng hô dưới đài không dứt, nghe không rõ micro đang nói gì, Mặc Diệc Thanh chỉ định nghe diễn thuyết xong rồi rời đi, thì ngoài ý muốn nghe được giọng nói quen thuộc vừa ngẩng đầu nhìn, nhận ra là Cố Nhược Hú thì cả người đều dần ra.

“Tiểu Mặc Mặc, có phải thầy cũng cảm thấy Cố tổng rất soái phải không a!”

“Đúng rồi, Tiểu Mặc Mặc thầy xem, eo kia chân kia chiều cao kia khí thế kia quả thực quá hoàn mỹ!”

“A, là ông tổng tập đoàn Nhược Diệc đó, rất lắm tiền!”

“... Các em thật là, im lặng chút đi, coi chừng cả lớp bị viện trưởng điểm danh...”

“Mất viện trưởng cũng bắn thực xa!”

“.....”

Chờ viện trưởng giới thiệu Cố Nhược Hú xong, dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Chào các bạn, chào các thầy cô, tôi là tổng giám đốc tập đoàn Nhược Diệc Cố Nhược Hú, hôm nay rất vinh hạnh ...”

Mặc Diệc Thanh cứ cảm giác trong lúc diễn thuyết Cố Nhược Hú hay liếc nhìn về chỗ y. Cố Nhược Hú nói hết, thì cùng viện trưởng rời khỏi lễ đường.

Chờ đám người viện trưởng vừa đi khỏi, Mặc Diệc Thanh liền nhận được một tin nhắn: “Ra đi, anh ở cửa văn phòng em chờ em.”

Mặc Diệc Thanh cất di động chuẩn bị rời khỏi: “Mấy đứa ngoan một chút, thầy có việc đi đây một lát, đợi chút nữa nếu thầy không trở lại thì các em ngoan ngoãn giải tán trở về phòng ngủ đi, buổi tối không cần huấn luyện!” – Thấy các học sinh ngoan ngoãn gật đầu mới an tâm rời đi.

Một đường chạy chậm đến văn phòng dưới lầu, do là chủ nhiệm năm nhất nên văn phong rất mới, giáo viên ở tầng trệt cũng không nhiều, Mặc Diệc Thanh vừa đi ngang qua cửa WC, đột nhiên bị một bàn tay vươn ra che miệng bịt mắt kéo vào WC.

‘Tách’ một tiếng WC cửa bị đóng lại, lại xoay ‘Tách’ cái nữa bỗng chốc bị kéo vào gian WC kế bên.

Cả người Mặc Diệc Thanh bị đặt ở trên cửa, tay trên mặt bỏ ra nhưng trong miệng bị nhét một mảnh vải, hai tay bị trói chặt về sau, một đôi tay sờ soạng đến phần eo của Mặc Diệc Thanh rồi bắt đầu cởi quần y.

“Ô... ô ô...”

Mặc kệ Mặc Diệc Thanh kêu thế nào, kẻ đằng sau đều không thèm để ý y, nhưng hơi thở quen thuộc của người phía sau khiến y an tâm.

Thật nhanh, quần lót kể cả quần quân sự màu xanh đen đã bị cởi ra, vì giày quân đội khá cao nên chỉ tuột xuống chỗ đầu gối.

‘Ba ba ba’ trên miệng bị vỗ liên tiếp ba phát kích thích Mặc Diệc Thanh không ngừng rên rỉ, mảnh vải trong miệng bị nước miếng tẩm làm màu đậm hơn chút.

Vừa nghe được tiếng tháo dây nịt, thì cảm giác một căn đại nhục bồng ả nóng để ngay miệng mình.

Cảm nhận được độ ả của đại nhục bồng, hoa huyết bắt đầu ướm ả, ngón tay vuốt ve hoa huyết thấy một cổ ả ướm.

“Thật lăng lợ, còn chưa sờ đã ướm.”

Nghe được lời nói trầm thấp bên tai, hoa huyết chảy càng hăng say.

Ngón tay thon dài dưới sự giúp đỡ của *** thủy mà gãi gãi vài cái, rồi đỡ còn thịt xông vào.

“Ồ ô... ừm “

“Ừ, tao huyết thật chặt thật sướng.” – Nói xong, cởi bỏ trói buộc trên người Mặc Diệc Thanh.

“A a Nhược Hú, sao anh lại ở đây.”

“Tôi là vì thầy Mặc mới tiếp nhận lời mời của viện trưởng đó, miệng vênh lên chút nữa.”

Mặc Diệc Thanh nghe lời vênh miệng ra sau, chuẩn bị thừa nhận Nhược Hú yêu thương.

Nhược Hú nắm chặt eo Diệc Thanh để y chống ván cửa, còn thịt rút đến miệng hoa huyết rồi mãnh mẽ cắm vào chỗ sâu trong hoa bắt đầu dốc sức đưa đẩy.

“A, chậm chút, ông xã chậm chút, sâu quá ả “

“Sâu chút mới cảm tới tử cung trong động nhỏ của thầy Mặc chứ.”

Mặc Diệc Thanh nghe mà bụng dưới ê ả, hoa huyết siết chặt, khiến Nhược Hú khó thể cắm vào.

“Nghe thấy cảm tiểu huyết tiến vào tử cung thầy Mặc đã chịu không nổi rồi sao, tao huyết nói lỏng chút.” – Nói xong dùng lực vỗ miệng Diệc Thanh.

Chờ hoa huyết thả lỏng, đại nhục bồng lại bắt đầu cảm rút, mỗi một cái đều tiến thẳng vào miệng tử cung, mỗi ngày *** thủy của Diệc Thanh không ngừng tuôn trào từ cái miệng nhỏ nhắn, phun vào đầu đỉnh.

“A, ông xã thật sướng ả, đỉnh đến hoa tâm rồi ông xã sờ sờ núm vú của bà xã đi núm vú thật ngứa ” – Vừa nói vừa túm tay Nhược Hú để trên ngực chính mình, còn cách quân phục không ngừng xoa nắn núm vú.

“A a thật thích, ông xã thao tao huyết rất đã, sâu chút nữa, ông xã sâu chút ả chọt thẳng tao huyết đi “

Tiếng rên khiến đại nhục bồng trong cơ thể lại phình to thêm một vòng, lực va chạm phía sau ngày càng mạnh, Diệc Thanh vênh miệng ra sau phối hợp cái đâm sâu của Nhược Hú.

Hoa huyết dưới va chạm mãnh mẽ không ngừng mà siết chặt, tiểu chồi phía trước bắn ra dịch thể đầu tiên trong ngày.

Nhược Hú sau khi Diệc Thanh bắn cũng rút dịch thể vào tử cung Diệc Thanh.

Nhược Hú giúp Diệc Thanh đã mềm nhũn nằm sắp mặc quần, xử lý xong cho cả hai, thì đỡ Mặc Diệc Thanh vào văn phòng.

Đãi ngộ chủ nhiệm năm nhất khá tốt, vì tòa nhà này mới xây không bao lâu, địa điểm có chút lệch, bởi vậy hiệu quả cách âm rất tốt, chủ nhiệm mỗi người một phòng làm việc.

Vào cửa sau, Nhược Hú khóa cửa, bật đèn kéo rèm, đặt Mặc Diệc Thanh ở trên bàn làm việc. Nhược Hú nhìn Diệc Thanh toàn thân mặc quân phục, đầy mặt xuân ý, còn thịt vừa mềm xuống liền ngẩng đầu, độn quần tây lên.

Nhược Hú cởi giày với quần quân sự của Diệc Thanh, chỉ chừa duy nhất áo quân sự phía trên khiến y nằm ngửa trên bàn.

Hoa huyết bị thao qua chứa *** thủy và dịch thể vừa bắn vào, một đường chảy tới cục huyết, từ từ tưới miệng cục huyết, rất nhanh, trên bàn làm việc có một bãi dịch thể lỏng lách.

Nhược Hú nhìn hai tiểu huyết xinh đẹp trước mắt, đại nhục bỗng hận không thể lập tức vọt vào.

Nhược Hú chịu đựng xúc động, từ trong ngăn kéo tìm xúc xích Vương Trung Vương cỡ lớn, một bộ sớm có dự mưu “Phốc” một tiếng nhét vào hoa huyết Diệc Thanh.

“A thật lạnh a ông xã, lấy ra đi” – Diệc Thanh một bên kêu một bên mò tay xuống dưới lại bị Nhược Hú bắt lấy.

“Hôm nay anh trai không ở đây, tiểu tao bức sẽ khóc.” – Nói xong liền nhét một ngón vào cục huyết.

“A Nhược Thần đi đâu”

“Anh trai đi công tác, qua hai ngày nữa mới trở về cùng nhau thao em.”

“Anh, các anh a a a! Chậm một chút ông xã chậm một chút, tiểu huyết đằng sau muốn hồng.”

“Mới ba ngón tay thôi huyết thầy Mặc thực nhỏ.” – Nhược Hú vừa nói vừa không ngừng đưa đẩy trong cục huyết, chờ cục huyết mềm mại, mới đỡ đại nhục bỗng chậm rãi tiến vào.

“Thật lớn a còn thịt của ông xã thật bị tiểu tao huyết phía sau sắp căng đầy rồi”

“Tiểu cục hoa của thầy Mặc là bị đại nhục bỗng của tôi căng cỡ thường thôi, tiểu huyết vẫn rất mềm mại nha.” – Tay trái Nhược Hú cầm xúc xích cắn rút hoa huyết, tay phải bắt lấy chân Diệc Thanh bắt đầu trườn sát.

“A, thật đã, hai tao huyết đều sưng, ông xã thật lợi hại a”

“Ha ha, thầy Mặc tự cầm xúc xích đi, tôi muốn thao tiểu huyết đằng sau thầy Mặc.” – Nhược Hú ghé vào bên tai Diệc Thanh nói nhỏ, một bàn tay dẫn dắt tay Diệc Thanh cầm xúc xích đâm chọc.

“Thầy Mặc muốn nó sâu bao nhiêu thì nó sẽ sâu bấy nhiêu, quá sâu coi chừng không lấy ra được.”

Diệc Thanh nghe xong run rẩy, tay không tự chủ cầm xúc xích đưa đẩy.

Nhược Hú nhìn biểu cảm Diệc Thanh như bị thao bóc, túm đùi một trận mãnh thao, còn thịt dùng lực lớn xẹt qua tuyến tiền liệt, đâm tuốt chỗ sâu trong tràng đạo.

“Ông xã Ông xã tao huyết phía trước cũng muốn đại nhục bỗng, thứ này không đủ a.”

“Thầy Mặc có thể rút xúc xích ra cắn đến sau huyết, tao huyết đằng trước muốn, thì ngồi lên người tôi, thầy Mặc tự mình ăn đi.” – Nói dứt, Nhược Hú liền rút còn thịt, ngồi trên ghế, nhìn Diệc Thanh rút xúc xích trước huyết ra, sờ soạng cắm vào tràng đạo, chỉ chừa một chút xíu ở ngoài huyết.

“A hoa huyết muốn đại nhục bỗng, ông xã mau vào”

“Thầy Mặc tự ngồi lên đi.”

Mặc Diệc Thanh chỉ thể ngồi dậy hai chân giẫm trên mặt ghế, do dự không dám bỏ nhào qua.

“Đừng lo lắng, ghế dựa rất lớn sẽ không té xuống đâu.”

Tao huyết Mặc Diệc Thanh đã ngứa không nhịn được, nhào về trước dừng ở trong lòng Nhược Hú.

“Tao huyết muốn thì phải tự nuốt tự động đó.”

“ ... ”

Mặc Diệc Thanh đầy mặt rồi rắm, nhưng tiểu huyết lại không dần lòng được co rút một cái chảy nước.

Một tay đỡ đại nhục bồng, nhắm tiểu huyết ngay côn thịt, thân thể chậm chậm trầm xuống, đầu đỉnh chặn nước đang tuôn không ngừng ở huyết khẩu, sướng tới eo Mặc Diệc Thanh mềm nhũn thân thể trầm một cái nuốt cả căn côn thịt vào.

“A a quá sâu a đại nhục bồng thao vào tử cung, muốn hồng ah ” – Diệc Thanh ngoài miệng nói vậy, thân thể lại lên xuống với biên độ nhỏ.

“Eo nâng cao chút, cởi quần áo, anh muốn mút núm vú em.”

“Vậy ông xã giúp em chọt sau huyết, tao huyết mặt sau cũng ngứa quá đi ” – Nói hết bắt đầu tháo nút, quân phục bị cởi ra để lộ một chiếc áo ba lỗ thuần trắng, cuộn áo ba lỗ lên hở ra bộ ngực, ưỡn ngực đưa đầu nhũ đến bên môi Nhược Hú.

Nhược Hú duỗi lưỡi liếm láp đầu nhũ, tiếp đó hung hăng cắn.

“A a a! Đau quá a, ông xã nhẹ chút nhẹ chút đi, núm vú sẽ đứt đó.”

“Vậy động tác của thầy Mặc nên lớn hơn chút nữa.” – Nhược Hú cầm xúc xích trườn sát hậu huyết dốc sức đưa đẩy.

Hai tay Mặc Diệc Thanh vòng cổ Cố Nhược Hú, bắt đầu phun ra nuốt vào côn thịt, miệng nâng thật cao, chỉ chừa đầu đỉnh ở huyết khẩu, eo vừa nhún nuốt cán vào luôn.

“A đỉnh tới, tao huyết thật thích a “

Mặc Diệc Thanh lần lượt nâng miệng, lần lượt hạ xuống mút đại nhục bồng vào sâu trong tao huyết, *** thủy không ngừng chảy ra.

Dâm thủy tuôn ra làm ướt âm mao gốc côn thịt của Nhược Hú, mỗi lần nuốt đến tận gốc đại nhục bồng, cuối cùng sẽ kèm theo âm mao, đâm huyết khẩu ngứa ngáy, chỉ thể một lần so với một lần càng dùng lực nuốt côn thịt, va chạm phần hông để giảm bớt cảm giác huyết khẩu bị đâm ngứa.

“A... Không được a ông xã, kiệt sức rồi, tao huyết không ăn nổi.”

“Nhưng tao huyết của thầy Mặc đâu có nói thế, nó mút có lực lắm mà.” – Nhược Hú nói xong còn hung hăng đỉnh đỉnh lên trên.

“A! Ông xã sâu quá a ông xã tao miệng hết sức rồi, ông xã thao em có được không ” – Diệc Thanh vừa nói vừa siết tao huyết.

“Đây là văn phòng đó, thầy Mặc là giáo viên, lằng lơ như vậy nếu bị học sinh thấy thì làm sao đây hả.”

“A thật sướng, chỉ phát tao với mình ông xã thôi ừm tao huyết chỉ cho ông xã thao “

Nhược Hú cười cắn lên miệng Diệc Thanh, hai tay túm eo nhỏ bắt đầu dùng lực đỉnh lên.

Áo khoác quân phục vì Diệc Thanh lắc lư mà từ trên vai rơi xuống, vạt áo bị *** thủy tẩm ướt, xỉn màu.

“Lần sau chơi trò quan quân có được không, hửm?”

“Ừm được ông xã nói muốn thì chơi “

“A, tiểu tao hóa.”

“Ừm a, không được, tiểu tao hóa muốn bắn a “

Nhược Hú nghe Diệc Thanh muốn bắn, đưa đẩy càng dùng sức, bởi vì tư thế khi huyết đạo cao trào siết chặt lại cũng vẫn bị đâm xuyên, Diệc Thanh trong sự trườn sát của Nhược Hú bắn ra.

Nhược Hú mút đầu lưỡi Diệc Thanh lại đâm vào miệng tử cung hơn mười phút, sau cùng dùng chút lực tiến vào tử cung, dịch thể phun trong tử cung, lại chọt vài cái mới rút côn thịt ra.

— —

.....
[3] Sư đức: đạo đức nghề giáo. (người làm nghề giảng dạy phải tuân thủ quy phạm đạo đức cùng hành vi chuẩn tắc.)

[4] Điều (): dân mạng thường chỉ lợi hại, cường hãn, quả quyết. (ngoài ra nó còn có nghĩa tính giao hoặc lời thô tục ...) (Nguồn: baike)

4. Chương 4: Ghen Của Ghen Không Nói Nên Lời

Nhược Hú rút xúc xích vì cao trào mà tiến vào tràng đạo ra, lột vỏ sau đó nhét nó vào hoa huyệt, xoay vài vòng rồi lấy ra, trên xúc xích dính đầy dịch thể với *** thủy.

Diệc Thanh nhìn đồ ăn vặt của mình mà ngẩn người, Nhược Hú cầm xúc xích đưa đến bên môi Diệc Thanh.

“Thầy Mặc, ăn hết đi, đây chính là thành quả tôi cố gắng nửa ngày đấy.”

Diệc Thanh ngơ ngác nhìn gương mặt đầy ý cười của Nhược Hú, hé miệng vươn đầu lưỡi bị mút hồng liếm lên xúc xích.

“Thầy Mặc, ăn ngon chứ.”

Mặc Diệc Thanh chờ dẫn gặt đầu: “Ngon ... Ăn ngon.”

Dịch thể lòng trên xúc xích chảy dọc theo đường nét khuôn mặt Diệc Thanh xuống rơi tọt vào trong áo lót.

Nhược Hú nhét chút xíu cuối cùng vào miệng Diệc Thanh, cắn môi Diệc Thanh duỗi lưỡi ra ở trong miệng y không ngừng càn quấy.

“Nước của thầy Mặc đúng thật là tao.”

“... Cố Nhược Hú, đừng gọi em là thầy Mặc, anh thật đáng ghét mà.” – Nói xong thì đỏ mặt bỏ nhào vào lòng Nhược Hú.

“Được được được, tội mình mặc quần áo thôi, dẫn thầy Mặc về nhà có được không.”

“Cố Nhược Hú, đã bảo không được gọi!”

“Thầy Mặc, nâng mông lên chút mặc quần.”

“...”

“Thầy Mặc mặc quần phục thật mê người.”

“... Đi mau, đi ăn cơm nào.”

“Ừ, có thể mời thầy Mặc dẫn tôi đến căn tin ăn được chứ.”

“... Theo kịp.” – Dứt lời Diệc Thanh lão đảo một cái.

“Hay để tôi đỡ thầy Mặc cho, thân thể thầy Mặc không tốt.”

“... Đừng choàng eo em.”

Khi hai người tới căn tin, vừa vặn là giờ cao điểm dùng bữa, Diệc Thanh lôi kéo Nhược Hú muốn đi về phía căn tin giáo viên.

“Thầy Mặc, tôi muốn ăn ở căn tin học sinh.”

“Nhưng người nhiều lắm, đồ ăn cũng không ngon như của giáo viên.”

“Tiểu Mặc Mặc, thầy cũng đến ăn cơm hả, a, đây không phải là cao phú suất diễn thuyết hôm nay sao!”

“Tiểu Mặc Mặc, không ngờ các thầy nhận thức nha! Ô, hình như em nghĩ được mùi gì, hi hi.”

“... Các em thật là, đây là cháu thầy đấy, Bách Kỳ đồng học, đừng dùng ánh mắt kỳ quái kia của em nhìn thầy!”

“Hà hà, không có mà, Tiểu Mặc Mặc thầy suy nghĩ nhiều rồi “

“... Em cho là thầy mù hử, không nói với tụi em nữa thầy muốn đi ăn cơm, các em ăn xong thì về ngay, đừng đi lung tung, bên ngoài rất nguy hiểm!”

“Ha ha ha...”

“Em cười cái gì, ăn cơm đi, gặp sau!”

“Tiểu Mặc Mặc gặp sau “

Mặc Diệc Thanh sưng mặt kéo Cổ Nhược Hú đi căn tin học sinh.

“Tiểu Mặc Mặc, chắc chắn, thầy Mặc được hoan nghênh thật đấy.”

“... Đó là học sinh của em, quan hệ đương nhiên tốt rồi, lấy khay của anh, xếp hàng lấy cơm.”

Nhược Hú với Diệc Thanh mua xong cơm ngồi vào chỗ, đang định ăn, thì một bóng hình khá to lớn cường tráng nhảy bổ lên người Diệc Thanh, hại Diệc Thanh nhào úp tới trước, thiếu chút nữa làm đổ canh.

“Tiểu Mặc Mặc nửa ngày không gặp mặt thầy sờ vào càng trơn đó nha! Thật muốn cắn một miếng mà a a!!”

“... Em đừng có xoa mặt thầy, miệng thầy còn ngậm cơm đây này.”

“Lộc Trình đồng học! Em đừng có xoa nữa! Coi chừng thầy cho em vướng môn luôn đó!”

“Tiểu Mặc Mặc thật hung dữ.”

“Chàng trai vạm vỡ 190 như em đừng có nói chuyện như thế.”

“Tiểu Mặc Mặc thầy ghét bỏ người ta mà.” – Nói xong cắn một cái trên cổ Mặc Diệc Thanh, còn đối mặt nhướn mày với Nhược Hú: “Tiểu Mặc Mặc người ta đi đây, ngày mai gặp “

“Lộc Trình, ngày mai em đừng nghĩ dễ chịu dám cắn thầy!”

Nhược Hú nhìn vết cắn trên cổ Diệc Thanh, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Thầy Mặc thật nổi tiếng, nói không chừng sau này tụi với anh trai đều bị tụi nó thay thế mất thôi.”

“Cổ Nhược Hú, nói bậy gì đó, mau ăn cơm đi.”

“Em với học sinh đều như vậy sao? Bọn nó cắn em, xoa mặt em em cũng không biết phản kháng sao hả Mặc Diệc Thanh?”

“Bọn nó rất ít khi như vậy, cái này thuyết minh em với tụi nó tình nghĩa thâm hậu a, ... Anh làm gì vậy đấy?”

“Đừng ăn, chúng ta về nhà rồi ăn.” – Cổ Nhược Hú lôi Diệc Thanh ra ngoài.

“Cơm còn chưa ăn hết mà, khay cũng chưa cất.”

“Ở nữa liền có người đến hôn miệng em!”

“Anh nói bậy gì đó.”

“...” – Nhược Hú nhét Diệc Thanh vào ghế phó lái thắt dây an toàn đóng cửa trở về ghế lái.

“Tụi nó cắn cổ em, còn khiêu khích tụi em nữa đó em biết không?”

“...”

“Nếu không phải tôi trông thấy, tôi thật sợ có một ngày em bị tụi nó thượng!”

“Cổ Nhược Hú, đầu óc anh bị co rút à, nói bậy gì đâu không hà.”

“...”

Cổ Nhược Hú lái xe lướt nhanh về nhà, lôi Diệc Thanh vào cửa.

“Cổ Nhược Hú, anh có chuyện gì thì từ từ nói... Đừng... Đau quá.”

Vào cửa Cổ Nhựt Hú liền đẩy Diệc Thanh xuống sô pha, nhanh chóng lột quần trên người y ra. Nhựt Hú dùng sức khuấy hoa huyết của Diệc Thanh sau đó nhét vào ba ngón tay.

“A... Đau quá... Cổ Nhựt Hú anh làm gì đó?” – Diệc Thanh thò tay muốn kéo tay Nhựt Hú, vừa chạm vào đã bị hất ra.

“Cổ Nhựt Hú anh...”

“Ha hã, với cái tao huyết này của em, tùy tiện khuấy một tý thì đã chảy nước ròng ròng, em nói thử xem, vừa bị xoa mặt cắn cổ, có phải phía dưới cũng chảy nước không?”

“Không có, không có mà! Đau quá, tiểu huyết đau quá, nhẹ chút a ” – Nhựt Hú không đợi Diệc Thanh nói dứt liền thả côn thịt ra đâm vào, tuy rằng buổi chiều vừa bị làm qua, cũng mới được khuếch trương qua loa, nhưng tiểu huyết vẫn rất chặt.

“Tao hóa, tao huyết giỏi mót thật, cắn rất chặt.” – Nói xong bắt đầu dốc sức thao làm, đại nhục bồng hung hăng đâm vào chỗ sâu huyết đạo, đâm vào khe hở nhỏ miệng tử cung.

“Ưm sâu quá tử cung hồng mắt, ông xã đâm nhẹ chút “

“Tao huyết vừa ăn côn thịt liền lẳng lơ vô cùng, lúc trước hẳn nên cùng anh trai thao em sớm vài năm, nói không chừng hiện giờ con cũng đã có mấy đứa rồi.”

“A đừng đừng nói ông xã nhẹ a cầu anh “

“Đâm nhẹ, thao em nhẹ thì tiểu huyết không sướng, không dứt no tao huyết em, em ra ngoài tìm người khác thì sao đây.” – Nhựt Hú dứt lời thao càng ác hơn, Diệc Thanh bị làm không ngừng ưỡn người về trước.

“A sẽ không, anh đừng nói lung tung.”

“Ánh mắt thẳng nhóc cắn cổ em tôi còn nhớ rất rõ ràng, là muốn tuyên cáo quyền sở hữu.”

“Không phải không phải mà tụi em chỉ đùa vui thôi a a a! Nhẹ chút đi, sắp bị chọc thủng rồi ông xã.”

“Đùa vui? Có kiểu đùa vậy sao? Em không sinh con tụi tôi không yên lòng.”

“A sinh con ư sinh con cho ông xã a ” – Nhựt Hú kéo Diệc Thanh bị đỉnh đến mép sô pha về, lật người khiến y biến thành tư thế quỳ sắp sau đó đỉnh vào.

“Ngày mai nói cho họ biết em đã có chủ, về sau không được đùa vậy nữa, biết không, hã?”

“A a a... Biết ngày mai đi nói ngay “

“Nói thế nào, nói cái gì.”

“Ưm nói nói tiểu tao hóa đã có ông xã a ư đại nhục bồng làm thật thoải mái a.”

“Ngoan, đợi anh trai trở về tụi này cùng nhau yêu thương em thật tốt, mỗi ngày làm em, bắn đầy em, khiến em sinh mấy đứa cho tụi này.”

“A, cùng nhau làm tao huyết của em, sinh con cho ông xã ưm “

Nhựt Hú nghe thấy đáp án vừa lòng, thao sâu hơn mười phút, rồi cùng Diệc Thanh bắn ra.

“Ưm... Hôm nay tao huyết ăn thật nhiều.”

“Ha hã, vậy mới dứt no em được, sáng mai em còn phải huấn luyện quân sự, có đói không?”

“Ừ, có chút xiu.”

“Tôi tắm rửa cho em xong, thì em cứ ngóc trên giường đi, tôi làm chút gì đó cho em ăn.”

“Được, anh cũng phải ăn chút đó nghen.”

“Ừa, được, ôm tôi, để tôi ôm em lên.”

5. Chương 5: ‘món Quà’ Của Hai Anh Em

Bởi vì lần trước Nhược Hú thao Diệc Thanh rất ác, dẫn đến ngày hôm sau lúc tập huấn quân sự chân y mới tới nhấc không nổi, không thể không xin phép nghỉ nửa ngày, ở cạnh xem các học sinh tập luyện, vừa nghỉ ngơi các học sinh liền chạy tới ‘Hỏi han ân cần’.

Khiến Diệc Thanh xấu hổ không thôi.

Sinh viên năm nhất tập huấn kéo dài hơn nửa tháng, Diệc Thanh cũng cùng tập nửa tháng, vì phòng ngừa bị thao tới chân mềm không thể tập huấn, nên hai anh em cũng phải cùng nhau cấm dục luôn nửa tháng, mỗi ngày ánh mắt hai anh em nhìn Diệc Thanh đều phát xanh.

Có đôi khi Mặc Diệc Thanh bị bọn họ nhìn không chịu nổi, chỉ có thể lấy tay giúp bọn họ tuốt, chờ hai anh em sáng khoái, thì tay Mặc Diệc Thanh cũng sắp phể luôn rồi.

Mỗi ngày Mặc Diệc Thanh đều dậy thật sớm, về nhà mệt gần chết, bình thường tắm rửa xong liền ngã đầu lảo đảo ra ngủ mất, hoàn toàn không chú ý tới động tác với ý cười càng ngày càng sâu trong mắt hai anh em.

Hôm nay là buổi huấn luyện sau cùng, kế tiếp sẽ là ngày nghỉ cuối tuần. Hai ngày này toàn thân trên dưới của Mặc Diệc Thanh tản ra vàng sáng ‘Rất cực được giải phóng’.

Sẩm tối, Mặc Diệc Thanh ngâm nga khúc nhạc, mặt đầy ý cười lái xe về nhà, sau khi đến nhà, rốt cuộc có thể thư thả giãn giãn ngâm nước tắm rửa một hồi. Diệc Thanh hạnh phúc đến muốn khóc.

Mặc Diệc Thanh tắm xong, mặc áo tắm xuống lầu nấu cơm, chuẩn bị khao mình một bữa, vừa bưng đồ ăn lên bàn, hai anh em đã mở cửa tiến vào.

“Mấy đứa về rồi à, nhanh lên lại đây rửa tay ăn cơm.”

“Đến đây.”

Một người nghĩ những ngày đau khổ rốt cuộc kết thúc, ăn cơm đặc biệt vui vẻ, hai kẻ khác thì nghĩ rốt cuộc hết cần huấn luyện quân sự rồi, có thể không cần kiêng nể gì hết.

“Ba ba, ba ăn xong rồi lên lầu nhé, tụi con có mua quà cho ba.”

“Đúng, chúc mừng ba rốt cuộc chấm dứt tập huấn!” – Hai anh em đẩy mặt chân thành nói với Diệc Thanh, trong lòng lại kêu gào rốt cuộc có thể dùng tới món đồ chơi kia rồi.

“A, cảm ơn mấy đứa, còn nữa đừng có gọi anh là ba ba.”

“Tụi con đi tắm rửa trước, ba ba nhanh lên nhé.”

“... Biết.”

Mặc Diệc Thanh ăn cơm xong sau đó dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, tắt đèn lên lầu, đi nhìn xem ‘Quà’ của hai anh em.

Diệc Thanh đi vào phòng ngủ nhưng không thấy bóng dáng hai anh em đâu, vừa mới chuẩn bị gọi thì phát hiện hai người họ đi ra từ một phòng khác.

“Ba ba, trước mang bịt mắt đã, như vậy mới có cảm giác kinh hãi chứ.”

“Vậy được thôi.” – Diệc Thanh mặc họ đeo bịt mắt cho mình, tiếp đó bị họ dắt đi.

Diệc Thanh vừa đứng vững, thì nghe thấy tiếng khóa cửa khê vang.

“Anh có thể lấy đồ bịt mắt xuống được chưa?”

“Không được, còn chưa được, kế tiếp tụi con làm gì ba ba đều phải phối hợp đó nha.” – Nhược Thần nói dứt lời liền choàng tay ôm lấy eo Diệc Thanh.

“A, mấy đứa muốn làm gì” – Diệc Thanh bị hù sợ ôm chặt lấy Nhược Thần.

“Ba ba đừng sợ, có tụi con ở đây không có việc gì đâu.” – Nhược Hú vừa nói vừa nâng hai chân Diệc Thanh ***g vào hai chân đệm.

Nhược Thần ôm Diệc Thanh, ***g xong sau, để Diệc Thanh nửa ngồi ở đệm lót mông, Nhược Hú ôm Diệc Thanh từ phía trước, Nhược Thần giơ hai tay Diệc Thanh móc vòng qua lưng miếng lót, tiếp sau để Diệc Thanh dựa lưng vào đệm, cái mông được đệm sốc mông đỡ, hai chân trái phải thì bị đệm chân treo banh ra, cả người Diệc Thanh đều rời khỏi mặt đất treo lên cao.

“Mấy đứa, mấy đứa làm gì anh đó?” – Diệc Thanh vừa khẽ động, thì cả người bắt đầu đung đưa, hai tay sờ soạng lung tung một hồi, đụng đến sợi dây, nắm chặt không buông tay.

“A a a! Sao mấy đứa lại treo anh lên chứ, mau thả anh xuống, anh sợ lắm.” – Diệc Thanh sợ tới mức nói chuyện cũng run rẩy.

“Đừng sợ, có tụi này ở đây mà.” – Nhược Thần vừa nói vừa tháo bịt mắt Diệc Thanh xuống.

6. Chương 6: Xích Đu Treo Ở Nơi U Ám

Diệc Thanh được tháo bịt mắt, thì phát hiện toàn bộ căn phòng đều âm u: “Sao mấy đứa không mở đèn sáng một chút.”

“U ám có tình thú hơn.” – Hai anh em nói xong liền bắt đầu cởi quần áo với quần lót Diệc Thanh.

“Mấy đứa làm gì vậy, không phải nói xem quà ư, quà đâu?”

“Nhanh thôi sẽ thấy, đừng sợ.” – Nói dứt, quần lót Diệc Thanh liền bị kéo xuống, theo đó, áo tắm cũng bị cởi.

Hai anh em nhìn xích đu tình thú treo Diệc Thanh, hai chân mở rộng, tao huyết lộ lộ, vừa nghĩ đến tao huyết, côn thịt liền cương cứng.

“Ba ba mấy ngày nay có nhớ côn thịt của tụi con không?” – Tiếng nói trầm thấp của Nhược Thần vang lên bên tai Diệc Thanh, nồng đậm hơi thở *** khiến Diệc Thanh muốn xem nhẹ cũng khó.

“... Không có.” – Diệc Thanh ngoài miệng nói thế, nhưng hai tiểu huyết phía dưới lại bắt đầu động tình, Diệc Thanh có thể rõ ràng cảm giác được hoa huyết bắt đầu co rút phun nước.

“Ba ba ba” – Mông và hoa huyết đồng thời bị đánh mấy cái.

“A! Không được đừng đánh tiểu huyết đau quá a ” – Diệc Thanh bị đánh thì tao huyết tuôn xuôi càng mạnh mẽ.

“Ha hã, dòng xuôi này, nói không nhớ đại nhục bồng em lừa ai đấy.” – Nhược Hú nhìn *** thủy đầy tay đầy mặt ý cười, nghĩ đến lập tức có thể thao Diệc Thanh, côn thịt bên dưới càng cứng ngắc.

Hai anh em cầm lấy một lọ thuốc mỡ tay chân lạnh lẽo bôi lên hai tao huyết, rồi bắt đầu khuếch trương.

Thân thể Diệc Thanh treo lơ lửng, không dám dùng sức vặn vẹo, cơ thể buộc thật chặt.

“A... Mấy anh bôi cho em cái gì, nóng quá thật ngứa.” – Diệc Thanh chịu không nổi cơ thể nhịn không được uốn éo, thân thể vặn vẹo, cả người bắt đầu đong đưa, khiến Diệc Thanh không khỏi túm chặt sợi dây.

Được hai anh em mát xa, Diệc Thanh cảm giác hai tao huyết càng ngày càng nóng, càng ngày càng ngứa, muốn đại nhục bồng hung hăng đâm vào chữa ngứa.

“A không được, tao huyết chịu không nổi, thật ngứa a ừm các ông xã mau thao vào tao huyết chữa ngứa a ” – Diệc Thanh khó chịu co rút hai huyết lại, hi vọng giảm bớt cơn ngứa.

“Thật là lẳng lơ, cũng chỉ có hai tụi này mới có thể thỏa mãn *** phụ em đây thôi.” – Dứt lời hai căn đại nhục bồng hung ác thao vào hai tao huyết.

“A sướng quá tao huyết bị lấp đầy rồi ư em chính là *** phụ chỉ muốn đại nhục bồng của các con trai thao em ” – Tao huyết như ý nhận được côn thịt, sáng khoái tới Diệc Thanh không ngừng tuân lời nói *** dâng.

Hai anh em nghe nói thế, côn thịt sưng lớn một vòng, bắt đầu hung hăng mà làm, phải biết hai anh em đã thật lâu không nghe Diệc Thanh gọi họ là ‘Con trai’ rồi.

Diệc Thanh bị kẹp giữa hai anh em, thân thể lơ lửng, đem mông bị dịch chuyển, chỉ thể dựa vào hai căn đại nhục bồng trong cơ thể cùng đem chân chống đỡ, tay kéo sợi dai mới không để thân thể bị trượt xuống.

Diệc Thanh bị Nhược Thần thao hoa huyết đỉnh về phía sau lắc lư lại bị Nhược Hú phía sau làm cú huyết đỉnh nghiêng về trước, cả người bị làm trước sau đong đưa.

“A không được, quá sâu côn thịt quá sâu ư hai tao huyết của *** phụ sắp hỏng a ” – Tiểu chồi của Diệc Thanh đã thích bắn hai lần, hiện giờ đang run run rẩy rẩy đứng thẳng, thứ bắn ra chỉ là dịch thể thừa thốt.

Hai tao huyết do bắn tinh mà siết chặt lại bị sức lớn banh mở, đại nhục bồng thật mạnh đỉnh mở miệng tử cung, ma sát cái miệng nhỏ, đại nhục bồng trong cú huyết nhiều lần thao qua tuyến tiền liệt, thao đến tận cú tâm trong chỗ sâu cú huyết.

“A không được *** phụ chịu không nổi a hai tao huyết sắp cao triều a chảy nước tao huyết chảy nước ” – Hai tao huyết Diệc Thanh bị mằn đỏ au, không ngừng có tao thủy từ trong hai huyết tuôn ra, âm mao hai anh em bị tẩm cho ướt sũng, trên mặt đất cũng có một vũng *** thủy, còn có vài giọt *** thủy từ tao huyết chảy ra treo lơ lửng giữa không trung còn chưa kịp rơi xuống đất.

Hai anh em hung hăng thao vài cái rồi cùng nhau bắn ra sau đó rút côn thịt, nhìn nhau trao đổi vị trí.

“A không cần đại nhục bồng dừng rồi tao huyết mà.” – Diệc Thanh cảm nhận được đại nhục bồng rời khỏi, dùng sức siết chặt tao huyết giữ lại đại nhục bồng.

“Dâm phụ, đừng sợ, hôm nay tụi này nhất định sẽ đút no tao huyết của em.” – Hai anh em đổi xong vị trí, đỡ côn sắt liền tiến vào.

“A đại nhục bồng trở lại thật thoải mái tao huyết muốn phun nước a ” – Diệc Thanh sướng tới ngửa đầu không ngừng kêu rên, mông đong đưa qua lại, phối hợp đại nhục bồng trườn sát, tay không tự chủ mò lên núm vú, tự mình xoa nắn lôi kéo, tiểu chồi sớm bị thao không cần vuốt ve chỉ dựa vào tao huyết liền có thể bắn.

“A *** phụ bị thao thật thoải mái a thật thích thao đến hai hoa tâm các con trai sờ sờ núm vú của *** phụ núm vú *** phụ rất ngứa a ” – Tiếng *** trong miệng tuôn ra không ngớt, tự mình đùa bỡn núm vú nhưng một chút cũng không thoải mái.

“Sờ sờ là đủ rồi sao?” – Nhược Thần từ phía sau cắn lỗ tai Diệc Thanh mỉm cười đáp.

“Mút núm vú của em ưm các con trai mau mút núm vú cậu ba ba a vú của *** phụ có sữa a a a a! Núm vú bị mút rất sướng các con trai quá lợi hại ư ” – Mặc Diệc Thanh bị mút liên tục ưỡn ngực, hai tao huyết phía dưới cũng bị thao càng sâu, cả người trầm luân trong bể dục vọng không thể tự kiềm chế.

Hai anh em mỗi người mút một cái đầu nhũ phần nộn nhỏ nhắn, núm vú kéo ra ngoài, kéo đến cực hạn mới thả núm vú ra khiến nó bắn trở về, lại hăng hái cắn gặm mút vào, phảng phất như muốn mút cắn đầu nhũ rớt xuống vậy, núm vú bị đùa bỡn qua vừa sưng vừa đỏ, tựa như một trái nho.

Diệc Thanh bị mút vú sướng lại bắn một lần, vật bắn ra thừa thốt đã không còn hình dạng dịch thể. Hai anh em cũng bị tiểu huyết cắn chặt bắn ở chỗ sâu trong cơ thể Diệc Thanh, côn thịt rút ra, hỗn hợp *** thủy và dịch thể chảy ra từ tao huyết, bị làm cả buổi chiều tao huyết chưa thể khép lại, để lại hai cái nhục động tròn tròn, nhục bích đỏ au bên trong bị làm tới rồi bù liếc mắt là có thể nhìn thấy.

Tiểu chồi bắn không ra gì nữa đã mềm rũ, đầu nhũ phần nộn trên quầng thâm vú đã sưng cỡ trái nho, môi Diệc Thanh khô nứt, hai mắt tan rã, nước miếng trượt dọc theo khóe miệng xuống, cùng *** thủy trên đất hợp thành một thể.

Hai anh em nhìn Diệc Thanh bị hung hăng chà đạp qua, đại nhục bồng lại có xu thế ngẩng đầu. Vì ngày mai suy nghĩ, hai anh em vẫn là thả Diệc Thanh xuống dưới, đưa y vào phòng tắm tẩy sạch, sau khi tắm xong, hai anh em bón cho Diệc Thanh uống chút cháo liền để y đi vào giấc ngủ.

7. Chương 7: Mang Thai

Ngày hôm sau, Diệc Thanh còn chưa tỉnh lại, thì hai anh em đã thức dậy, đại nhục bổng bên dưới cũng muốn tỉnh, nhìn Diệc Thanh ngủ say hai anh em liền nghĩ đến đêm qua.

Hai anh em thò tay sờ lên tao huyết bị làm nửa ngày, tao huyết còn chưa kịp khép, hai tay xoa hai huyết khẩu, rất nhanh liền có nước chảy ra, nâng lên một chân Diệc Thanh nương theo tao thủy khuếch trương vài cái rồi giờ còn thít tiến vào bắt đầu trườ sấp.

“Xích đu kia không tồi, hiệu quả thuốc mỡ cũng thực kịch liệt, lần sau mua thêm chút nữa.”

“Ừa, hôm qua Diệc Thanh thật đúng là lẳng lơ không bến bờ mà.”

“Anh, lúc trước nên sớm nghe em thượng em ấy cho rồi.”

“Hiện tại anh cũng hối hận, cũng may giờ là của hai tụi mình.”

Hai anh em nói xong liền bắt đầu dốc sức đưa đẩy.

“Anh, hôm nay huyết trước của Diệc Thanh chảy nước thật nhiều!”

Chăn bông nổi lên thật cao, chiếc giường kê lay động, tiếng ba ba ba không ngừng truyền ra từ trong chăn bông, Diệc Thanh bị hai anh em ôm lấy hung hăng yêu thương.

“Ừm... dừng... Đau... Đau quá a... Bụng... Bụng đau quá...” – Diệc Thanh bị hai anh em thao hơi chuyển tỉnh, không nghĩ tới bụng lại bắt đầu phát đau, tay không tự chủ xoa bụng.

“Diệc Thanh, Diệc Thanh, Diệc Thanh, thế nào, có đau lắm không?” – Hai anh em vội vàng rút còn thít ra, xóc chấn lên.

Nhược Hú vuốt ve Diệc Thanh không ngừng gọi y, Nhược Thần thì rất cẩn thận quan sát hạ thể Diệc Thanh.

Nhược Thần cuộn áo tắm Diệc Thanh lên thì bị hoảng sợ.

“Nhược, Nhược Hú, hoa huyết phía dưới của Diệc Thanh chảy máu.” – Nhược Thần lần đầu tiên bắt gặp phía dưới Diệc Thanh chảy máu là khi phá thân, hiện giờ lại chảy máu khiến Nhược Thần có hơi sợ hãi, thanh âm có chút phát run.

“Sao... sao có thể có máu được, đêm qua còn tốt cơ mà.” – Nhược Hú nhìn thấy máu cũng bị hù dọa.

“Di, di động ở bên tay em đây, nhanh gọi điện thoại cho chú Trần, mau bảo chú ấy lại đây xem xem.” – Nhược Hú vội vàng chụp di động bắt đầu gọi điện.

“A... Đau quá a... Ông xã... Bụng đau quá... Đau quá...” – Diệc Thanh chau mày, thế nhưng mắt vẫn không mở.

“Không có gì, Diệc Thanh không có gì, bác sĩ sắp đến rồi, không có gì.” – Nhược Thần không ngừng giúp Diệc Thanh vuốt ve bụng với ý đồ giảm bớt thống khổ của y.

Bác sĩ Trần với tư cách bác sĩ gia đình rất cố gắng, không tới năm phút đồng hồ đã xuất hiện ở nhà.

Bác sĩ Trần là bác sĩ riêng của nhà họ Mặc, sau khi hai anh em đến, có thể nói là nhìn ba anh em lớn lên, chuyện Diệc Thanh với hai anh em sống chung chú cũng biết, bao gồm cả việc Diệc Thanh có bộ phận sinh dục nữ.

“Diệc Thanh làm sao vậy? Chảy máu sao?”

“Đúng thế sáng nay nơi đẳng trước hạ thể em ấy chảy máu, còn luôn kêu đau bụng.”

“... Hai người ở thời điểm kia máu chảy ư?”

“... Đúng vậy, chú mau nhìn xem.”

Bác sĩ Trần nghe xong tâm lý đã có chút manh mối, bắt mạch, cẩn thận kiểm tra đo lường một chút, xác định xong sau đó cười một hồi.

“Bác sĩ Trần, chú cười cái gì chứ?” – “Bác sĩ Trần đến cùng là thế nào rồi?” – Hai anh em nhìn khuôn mặt tươi cười của bác sĩ Trần mà càng nóng nảy.

“Chúc mừng, sau này có thể phải cấm chuyện phòng the hơn một tháng đấy.”

Bác sĩ Trần cười tủm tỉm nói với hai anh em.

“Chúc mừng cái gì chứ?”

“Ày da, ngốc nhếch, trong bụng Diệc Thanh có em bé rồi, mấy đứa sắp làm cha.”

“Thật, thật sao? Diệc Thanh có rồi?” – Hai anh em ngây ngẩn cả người hoàn toàn không có tí khí thế lúc thường.

“Đúng, các cậu phải chăm sóc cho tốt đấy nha, có gì cấm kỵ chú sẽ viết cho mấy đứa, mấy đứa xem kỹ, ngày mai chú lại đến xem tình huống Diệc Thanh, về sau mỗi ba ngày chú lại đến xem thử, thuốc do chú mang tới, quả nhiên chú đoán không sai, đợi một lát chú sắc xong mấy đứa cho Diệc Thanh uống hết.” – Nói xong, bác sĩ Trần cười tủm tỉm đi xuống phòng bếp.

“Anh, em, tụi mình sắp làm cha rồi, em, em rất khẩn trương làm sao đây.” – Nhược Hú khẩn trương đến nói chuyện cũng không lưu loát.

“Đừng, đừng nói nữa, anh, anh cũng khẩn trương theo.” – Khi hai anh em đến bên giường cả tay cả chân cứ không nghe lời mà cứng đờ.

Hai anh em ngồi vào bên giường, Diệc Thanh đã sờ bụng ngủ thiếp đi.

“Về, về sau, Diệc Thanh sắp, sắp phải làm mẹ.”

“Còn, còn may trước đây đã sớm lấy giấy kết hôn.”

Hai anh em rửa mặt thay quần áo, thật cẩn thận giúp Diệc Thanh chà lau thân thể. Chờ Diệc Thanh tỉnh lại, đã là giữa trưa, hai anh em bưng bát thuốc dưỡng thai cho Diệc Thanh uống.

“Nhược Thần, Nhược Hú, anh làm sao thế này?” – Diệc Thanh nhìn thuốc bắc đen thui trước mắt cau mày hỏi.

“Diệc Thanh uống trước đi, em vừa đau bụng, bác sĩ Trần đến xem qua, viết đơn thuốc rồi mới về đây.” – Nghe vậy, Diệc Thanh chỉ có thể ngoan ngoãn uống hết thuốc.

“Diệc, Diệc Thanh... em, muốn có em bé không?”

“Mấy đứa làm sao vậy, hiếm khi nghe lời không gọi anh là ba ba, em bé ư, mấy đứa muốn chúng ta đi để thuê một đứa à?” – Diệc Thanh nghe thấy bọn họ không gọi ba ba nữa thì hết sức ngoài ý muốn.

“Không, không phải...” – Nhược Hú ấp a ấp úng không dám nói tiếp.

“Sao mấy đứa lại đột nhiên muốn ... muốn em bé, em bé chứ? Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh mang thai?” – Diệc Thanh nhìn biểu tình của hai anh em không khỏi suy đoán.

“Diệc Thanh, nếu, nếu em không muốn tụi anh có thể không cần, tuy rằng tụi anh rất muốn em sinh.” – “Nhưng, nhưng mà, tụi anh càng sợ em không quen, sinh con rất vất vả, đối với thân thể em cũng không tốt.” – Hai anh em nghe được lời Diệc Thanh nói, bắt đầu nói năng lộn xộn cả lên, bọn họ rất sợ Diệc Thanh không cần đứa bé này, nhưng lại lo lắng cho y.

“Thì ra là thật, anh còn tưởng là do huấn luyện quân sự mệt mỏi quá chứ... Mất rồi sau này còn có ư...” – Diệc Thanh cúi đầu nhẹ giọng đáp.

“..... Bác, bác sĩ Trần nói rất khó mang thai” – “... Không sao, không sao, Diệc Thanh không muốn sinh, anh, tụi anh có thể tìm để thuê...” – Hai anh em nói mà hốc mắt không khỏi ửng đỏ, rõ ràng bình thường mạnh mẽ vang dội, đến lúc này lại yếu ớt không chịu được, vừa nghĩ đến đây, nước mắt liền đảo quanh hốc mắt, đây chính là con đầu lòng của họ với Diệc Thanh.

“Hai, hai đứa sao lại thế này, mắt hồng như vậy, aiz, đừng khóc mà, anh lại không nói không cần...” – Diệc Thanh thấy khóe mắt hai anh em ướt át, lòng không khỏi co rút một trận, họ thật sự rất thích đứa bé này.

“Diệp Thanh, em, em nguyện ý giữ lại đứa bé này ư!”

“Đương nhiên, thật vất vả mới có tất nhiên là muốn giữ rồi.” – Hai anh em nghe được Diệp Thanh nguyện ý, nước mắt nháy mắt chảy xuống.

“Mấy đứa thật là, khóc cái gì, bình thường bá đạo như vậy, giờ lại khóc thành như thế.” – Nhìn hai anh em như vậy, Diệp Thanh không khỏi xoa xoa vuốt vuốt đầu hai anh em.

“Mới, mới không khóc, không nói nữa, em nghỉ ngơi cho tốt đi, anh với Nhược Hú đi làm đồ ăn cho em.” – Nói dứt còn xoa mắt, kéo Nhược Hú đi về phía phòng bếp.

Diệp Thanh nhìn bọn họ vội vã xoay người, đi đường mà tay chân quẩn cả vào nhau, không khỏi nở nụ cười “Thì ra khấn trương đến vậy.”

Hai anh em lau khô nước mắt, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ chu đáo cho Diệp Thanh.

“Anh, hồi nãy sao anh khóc, thật đáng sợ.”

“Em không có ư, anh thấy em khóc cũng lợi hại lắm đấy.”

“A a a, em sắp được làm cha, a a a, anh, em vui quá a a a!!” – Nhược Hú nhin không được túm tay Nhược Thần nhỏ giọng thét chói tai.

“Đừng gào, anh cũng kích động muốn thét lên rồi đây!” – Nhược Thần vút tay Nhược Hú ra, đi tới phòng bếp.

“Mau xem thử chú Trần viết chú ý gì, về sau phải để ý một chút.” – Nói xong hai anh em vây quanh tờ giấy ngắm nhìn.

“Wow wow wow, có thể sẽ trưởng sữa đó nha!” – “Ya, còn có *** tăng vọt nữa nè.” – “Đáng tiếc phải ba tháng sau mới có thể làm chuyện sinh hoạt vợ chồng.” – Hai anh em anh một câu em một lời thảo luận thời gian tính phúc mai sau.

8. Chương 8: Hội Chứng Trưởng Sữa

Từ khi Diệp Thanh mang thai, hai anh em bắt đầu mỗi sáng đưa Diệp Thanh đến trường đi làm, tối đến lại thí diên thí diên đón Diệp Thanh về nhà.

Bác sĩ Trần mỗi lần đến kiểm tra đều cường điệu với hai anh em ‘Trước ba tháng không thể sinh hoạt vợ chồng, dù cho Diệp Thanh tự mình muốn cũng không được’ sợ hai anh em nhin không được, bị Diệp Thanh cảm dỗ càng thêm chịu không nổi.

Diệp Thanh mang thai đã gần hai tháng, mỗi ngày dựa chỗ này một chút, nằm chỗ kia một lát, không bao lâu liền ngủ mất. Sức ăn cũng bắt đầu gia tăng dần, cùng thầy cô giáo dùng bữa, nhìn họ sợ ngây người, còn tưởng rằng thầy Mặc ở nhà ăn không đủ no nữa chứ. May mà chủ nhiệm lớp mỗi người có một văn phòng riêng, đôi khi ăn không ngừng miệng được cũng không sợ bị người ta trông thấy.

Những chuyện xảy ra tiếp theo là nôn nghén, sau khi mang thai Diệp Thanh càng ăn được hơn, mỗi ngày bữa sáng bữa tối đều do hai anh em cùng bắt tay nấu cơm, thịnh soạn vô cùng, mỗi một món được mang lên đều khiến nụ cười trên mặt Diệp Thanh càng thêm sáng lạn, đến khi món cá được mang lên, mùi cá hấp chậm rãi khuếch tán, Diệp Thanh nhảy dựng lên, chạy vội tới WC bắt đầu nôn mửa vào bồn rửa tay. Hai anh em nghe thấy tiếng động liền buông đồ đạc xuống chạy vội tới, thì thấy Diệp Thanh nôn tới muốn sống muốn chết.

“Diệp Thanh sao vậy?”

“Diệp Thanh khó chịu chỗ nào?” – Hai anh em thấy Diệp Thanh như vậy, lo lắng không thôi.

“... Không... Không sao... Chỉ là ngửi được mùi cá thì khó chịu hết sức buồn nôn...” – Diệp Thanh lắc đầu trả lời.

Nhược Thần đi trước dọn đĩa cá hấp đi mới để Nhược Hú đỡ Diệc Thanh đến nhà ăn dùng bữa.

Trải qua chuyện này, Diệc Thanh bắt đầu tới kỳ nôn nghén, hai anh em tìm tòi các loại thức ăn khiến người mang thai nghĩ thấy liền muốn nôn, nhớ kỹ rồi nói với Diệc Thanh để phòng y đến trường ăn cơm chọn phải những món đó.

Buôn nôn vài tuần, Diệc Thanh rất cuộc có thể an tâm ăn cá, nhưng chuyện tiếp đó phát sinh là bộ ngực căng đau khó thể mở miệng, càng đừng nói tới mỗi ngày ở trên bàn cơm đều xuất hiện mấy món như giò heo, đậu nành đậu phộng, cá trích, những thứ này toàn là thực phẩm kích thích tuyến sữa, cũng không biết hai anh em này có phải cố ý hay không.

Ba tháng rớt cuộc trôi qua, hai anh em bắt đầu rục rịch, mỗi ngày sờ soạn nơi này, xoa nắn chỗ kia, trêu chọc tới phía dưới Diệc Thanh nước chảy ròng ròng.

“... Mạnh chút ưm ông xã mạnh chút nữa quá nhẹ rồi a núm vú cũng muốn sờ sờ vú gần đây thật trướng ư a vú muốn bị ông xã vè bạo chút a ” – Diệc Thanh kéo tay hai anh em tới xoa nắn vú mình, ý đồ giảm bớt cảm giác căng đầy kia.

“Ngực trướng à, ngực ba ba là muốn phát dục ư, tụi con giúp ba ba mút nha, nói không chừng sẽ có chảy sữa nữa đó.” – Hai anh em ở chuyện giường chiếu vẫn luôn gọi Diệc Thanh là ba ba, tựa hồ như vậy càng có thể khơi mào *** của Diệc Thanh.

“Ừm muốn mút hút vú muốn được mút hút con trai mau tới mút núm vú của ba ba a ” – Nhìn đầu hai anh em dựa vào càng gần, cuối cùng mút lên vú mình, sướng tới mức phía dưới Diệc Thanh tuôn nước như suối, từ khi mang thai, Diệc Thanh ở trên giường càng thêm phóng đảng, cả người đều bị dục vọng thao túng, không thể kiềm chế.

Hai anh em mỗi người mút một bên vú, một tay thì đùa bỡn thứ lỏng lẻo phía dưới, tay còn lại xoa nắn vú để giảm bớt cảm giác đau đớn khi ngực trướng đầy của Diệc Thanh.

“A thật sướng các con mút *** phụ thật thoải mái a “

Tay Diệc Thanh không khỏi mò lên đầu hai người dề về phía bộ ngực, tiểu huyết phía dưới bị móc khuấy không ngừng co rút, tuy rằng có tay an ủi, nhưng chỗ sâu nơi tào huyết vẫn trống rỗng vô cùng.

“A tào huyết ngứa quá đại nhục bồng mau tiến vào a ” – Diệc Thanh chịu không nổi sự trống rỗng ở chỗ sâu huyết đạo, hướng hai anh em cầu hoan.

“Không được đâu ba ba, trong bụng ba ba có em trai hai tụi con đấy.”

“Chắc, ba ba nói thử xem trong bụng ba là em trai hay con của tụi này đây?” – Nhìn cử chỉ lỏng lẻo của Diệc Thanh, hai anh em nhin không được muốn đùa giỡn y.

“Ư em không biết a, các con mau lên thao vào tào huyết nhin không được rồi a!” – Diệc Thanh kẹp chặt hai chân toàn bộ thân thể bắt đầu vận vẹo vọng tưởng giảm bớt ngứa ngáy trong tào huyết.

Hai anh em nhìn dáng vẻ Diệc Thanh thì biết y nhin không được nữa, hai người nằm ngang trên giường, kéo một chân Diệc Thanh rồi thao vào, thay đổi cuồng thao ngày xưa, bắt đầu nhẹ nhàng đưa đẩy.

“A đại nhục bồng tiến vào hai tào huyết thật đầy quá thoải mái a ” – Diệc Thanh nương theo hai anh em thao làm, lắc lư mông, phối hợp đại nhục bồng trườn sát.

Diệc Thanh mang thai đặc biệt miễn cảm, hai vú bị tay hai anh em dùng sức xoa nắn, nhào nặn nhục đậu trên quần thâm vú, Diệc Thanh sung sướng không ngừng co rút huyết đạo, lại bị đại nhục bồng đỉnh mở, thao tới tào tâm, đưa Diệc Thanh triệt để đến cao trào.

Hai anh em hầu hạ Diệc Thanh mãi đến khi y thỏa mãn sau đó mới thao sâu vài cái, liền bắn ở ngoài cơ thể.

Lúc sắp tới hoặc cuối tuần, hai anh em sẽ vịn cố giảm bớt căng đau nơi ngực, mà xoa nắn bộ ngực Diệc Thanh, đẩy lên *** của y, còn Diệc Thanh lúc nào cũng không kiên trì được, bị hai người mang lên giường yêu thương.

Cuộc sống như vậy cứ thế kéo dài, trải qua hai anh em cần cù cày cấy, ngực Diệc Thanh đã trưởng to, nay đã cỡ bánh bao, đúng y như cái bánh bao, trắng trắng, mềm mềm, ngón tay khẽ ấn một cái thì xuất hiện dấu vết lõm vào, để người nhìn mà muốn cắn mấy ngụm.

Hai anh em còn có hứng thú chơi ác ép Diệc Thanh mặc áo nịt ngực, nói rằng để ngực sữa, trời biết, cần bản chưa có sữa được không!

Bụng to sáu tháng, sớm phình ra, may mà giờ là mùa đông, mặc áo rộng, choàng khăn quàng cổ, lúc lên lớp cũng không lộ rõ ràng.

Sáng hôm nay nghĩ đến lời hai anh em nói, Diệc Thanh liền mặt đỏ tai hồng, bởi vì thứ sáu, sáng lên lớp xong Diệc Thanh không có khóa, hai anh em muốn Diệc Thanh đưa cơm trưa cho họ!

“Diệc Thanh, trưa nay em có thể đưa cơm cho tụi anh không, thứ sáu nào anh với Nhược Hú cũng bận rộn rất đáng thương, bình thường cơm trưa cũng không được ăn.”

“Đúng đó, Diệc Thanh, em có thể đưa cơm cho bọn anh một lần thôi được không, đến lúc đó xe riêng sẽ đưa đón, em biết công ty anh với anh trai mà, ngay cạnh nhau, hai tòa ấy chính là của tụi anh, đến đó tài xế sẽ nói chi tiết cho em, được hay không Diệc Thanh?” – Nói ra mục đích, hai anh em buông xuống tôn nghiêm, chớp mắt nhìn Diệc Thanh.

“Mấy, mấy đứa, thôi được rồi.” – Hiếm khi thấy hai người bán manh, Diệc Thanh hoàn toàn không đỡ nổi, đồng ý.

9. Chương 9: Bị Bắt Đưa Cơm

Qua chuyện hai anh em không biết xấu hổ bán manh, rốt cuộc lấy được cơ hội đưa cơm, đương nhiên, hai anh em sao có thể dễ dàng bỏ qua dịp tốt này.

Diệc Thanh sớm xử lý xong công việc, được tài xế đưa về nhà nấu cơm, bởi hai anh em không làm việc cùng một chỗ, vậy nên phải chuẩn bị hai phần cơm, đi đưa hai nơi.

Ở trên đường được tài xế báo cho biết hai anh em ở cùng một văn phòng chờ y, không cần chạy hai chỗ, Diệc Thanh vẫn rất vui vẻ.

Tài xế đưa Diệc Thanh tới cửa liền rời khỏi, Diệc Thanh bình thường không hay đến nơi làm việc của hai anh em, đối với chỗ này rất xa lạ, đi về nhân viên trước quầy tiếp tân hỏi.

“Xin chào, cho hỏi văn phòng tổng tài của quý công ty ở đâu vậy?”

“Chào ngài, ngài có hẹn trước không?” – Cô tiếp tân nhìn người trước mắt khoác kín áo bành tô, tay xách hộp giữ ấm, người này khuôn mặt tuần tú, nhưng khó phân biệt nam nữ nghe tiếng thì giống giọng ấm của nam giới.

“Hẹn trước ư, hình như không có, họ không nói muốn hẹn trước với tôi.” – Người đàn ông bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thứ lỗi, không hẹn trước là không thể gặp, mời ngài lần sau hẹn trước lại đến.” – Thì ra cũng như những kẻ muốn tới gặp tổng tài a, đều không biết phải hẹn trước sao, nhưng lớn lên thật dễ nhìn, nhân viên tiếp tân thầm đáng tiếc, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc.

Diệc Thanh thấy vậy chỉ có thể đến sô pha ở đại sảnh, gọi điện thoại cho hai anh em.

“... A lô, anh ở dưới lầu công ty mấy đứa đây, không hẹn trước không thể lên... Nếu không anh về trước nhé?” – Diệc Thanh cầm di động thấp giọng nói.

“Sao! Em đến rồi! Anh đã dặn qua để cô ta mang em lên mà! Em ở đại sảnh à, anh xuống đón em!” – Hai anh em nghe thấy Diệc Thanh bị cản, tức muốn chết, đây là cơ hội bọn họ phải giả bộ đáng thương mới có được đấy!

“... Đứng! Mấy đứa không cần xuống đón anh, như vậy ảnh hưởng không tốt lắm đâu, anh tự lên... Nếu mấy đứa mà xuống, anh sẽ về ngay đây...” – Diệc Thanh sợ hai anh em xuống đón y, thì bất quá trong công ty sẽ bay đầy trời ngay.

“... Mới vừa gọi điện cho quây tiếp tân, cô ta sẽ đưa em lên, khi em lên tới nơi anh sẽ đón.”

“... Tùy mấy đứa.” – Nói xong Diệc Thanh cúp điện thoại, bởi vì bụng lớn nên khi đứng dậy không dễ dàng lắm, thoát nhìn trông y như con chim cánh cụt ngốc nghếch, nhưng khiến tiếp tân vẫn luôn chú ý nhìn y bị manh hóa.

“Chào cô, tôi...”

“Chào bà chủ! Tôi dẫn người lên ngay, ban này tôi không tốt không nhận ra người, xin lỗi!”

“... Không có gì... Đừng gọi tôi là bà chủ, tôi không phải...” – Nghe thấy xưng hô của cô gái nhỏ, cả người Diệc Thanh liền không khỏe.

Dưới sự hộ tống của nhân viên tiếp tân, Diệc Thanh đến nơi, bởi vì tiếp tân không cùng lên thang máy, cho nên Diệc Thanh hoàn toàn không biết phải làm sao, chỉ có thể đợi hai anh em đến đón.

Rất nhanh, Diệc Thanh liền gọi ra chú ý, tầng này trên cơ bản đều là nhân sĩ cao tầng, nhưng cũng không thể ngăn được tâm bất quá, nhất là khi nhìn tới hộp giữ ấm trong tay Diệc Thanh, thì bắt đầu sôi trào.

Diệc Thanh siết chặt hộp giữ ấm, mặt đỏ hơi hơi cúi đầu.

Vì để không bị vây xem, Diệc Thanh chỉ có thể bằng trực giác đi vào trong, còn may có người hảo tâm chỉ đúng đường.

Đi chưa được một lát thì bị Nhược Hú tìm ra: “Thì ra là ở đây à, tìm lâu lắm rồi.” – Nói dứt liền nắm lấy tay Diệc Thanh đi về hướng văn phòng, hành động này khiến nhân viên chung quanh toàn bộ sôi sục lên.

“A a a, mau nhìn a, tổng tài hiếm khi cười a, còn cười như đóa hoa... giống y như hoa si vậy!”

“Lá gan cậu lớn quá nhỉ! Tổ cũng hiểu được bình thường thì bản mặt bằng sơn, má ơi, khí tràng vừa phóng ra, thì y như ai thiếu anh ta mấy trăm vạn vậy!”

“Hi hi, xem ra là bà chủ rồi.” – Vừa dứt lời giọng em gái này không lớn không nhỏ kêu to một tiếng “Bà chủ” lại rõ ràng truyền vào tai Diệc Thanh, làm hại mặt Diệc Thanh càng hồng, đầu càng cúi thấp.

Mọi người thấy dáng vẻ Diệc Thanh, có người can đảm lại gọi một tiếng, phát hiện nụ cười trên mặt tổng tài càng sáng rực, các nhân viên phảng phất như hiểu gì đó, lớn gan bắt đầu gọi “Bà chủ” xem nhẹ “Ông chủ” bên cạnh.

Diệc Thanh nghe thấy tiếng gọi càng ngày càng nhiều, mặt càng đỏ, đầu cúi sắp đụng đất luôn.

“Mắc cỡ à?” – Nhược Hú quay đầu nói khế với Diệc Thanh, lại bị Diệc Thanh véo vài cái vào lòng bàn tay, biết Diệc Thanh xấu hổ không dám ngắt đầu nói chuyện, liền kéo Diệc Thanh bước nhanh vào một khu riêng khác, đến văn phòng.

“Em ... Vừa nãy em nghe họ gọi thế sao không biết ngăn lại hả!” – Diệc Thanh thấy chung quanh yên lặng liền ngắt đầu tức giận rút tay ra đánh Nhược Hú một cái, mặt thì vẫn đỏ ửng như thế.

“Nghe thấy rồi, quyết định thưởng cho họ một chút, họ rất có mắt nhìn!” – Nói xong, lôi kéo Diệc Thanh vào văn phòng tổng tài, còn khóa cửa lại.

Không ngoài dự kiến, trong văn phòng còn Nhược Hú đang ngồi sửa sang tài liệu. Diệc Thanh đi qua, đặt đồ ăn xuống bàn trà rồi mở từng hộp ra.

Hai anh em chen chúc cùng Diệc Thanh bắt đầu dùng cơm, mang theo hai thằng ranh con này nhiều năm như vậy, tay nghề tự nhiên không phải đùa, một bữa cơm ăn thơm ngon ngào ngạt.

Ăn hết, dọn dẹp bàn trà, rửa tay xong, hai anh em bắt đầu giúp Diệc Thanh mát xa chân, thỉnh thoảng đi đường được vài bước thì chân Diệc Thanh sẽ bị phù thũng, sưng trướng, khó chịu kinh khủng, khi đó hai anh em sẽ ghé vào bên chân giúp Diệc Thanh mát xa.

Mát xa là loại chuyện phiền phức, nhưng lại cam tâm tình nguyện mát xa, giữa đường, hai anh em vì thuận tiện, đặc biệt kê đệm để Diệc Thanh ngồi ở trên bàn làm việc sạch bóng gọn gàng.

Văn phòng mở điều hòa khí nóng, Diệc Thanh đã cởi áo bành tô, lộ ra cổ áo lông cao bên trong, hai chân dài thẳng tắp bị hai anh em túm lấy mát xa.

Vừa bắt đầu mát xa thì khá thỏa đáng quy củ, hai lần mát xa xuống dưới, tay hai anh em liền hạnh kiểm xấu, nơi này xoa nắn, nơi kia đâm chọc, chọc Diệc Thanh sắc mặt hàm xuân, chân chậm rãi kẹp chặt.

“Mấy... mấy đứa... Chỗ này là văn phòng đó, mấy đứa đứng đắn chút đi a!” – Mặc Diệc Thanh sợ có người đột nhiên xông vào phát hiện tình huống của họ.

Hai anh em làm như không nghe thấy, động tác trên tay càng làm càn, ý cười trên mặt cũng càng sâu. Quần đã bị cởi, lộ ra cái mông non mềm được bao trong quần lót trắng tinh “Ba ba ba” trông thấy cái mông trắng nõn tay hai anh em nhịn không được vỗ vài cái.

“... Mấy đứa... Như vậy rất xấu hổ, mau cho anh mặc quần vào!” – Diệc Thanh túm lấy cái quần bị rơi xuống đùi sợ bị cởi sạch.

“Yên tâm, tụi anh không thượng em, tụi anh cho em cảm nhận cảm giác làm ‘Bà chủ’” – Nói xong hai tay từ mép quần lót thò vào hoa huyết, không ngừng xoa nắn móc moi âm hạch với huyết đạo.

Trong thời kỳ mang thai tính dục của Diệc Thanh tràn đầy hơn thường ngày, cũng càng mãnh cảm hơn so với bình thường, chỉ là xoa nắn âm đế, tao huyết liền chảy nước mãnh liệt, nhục bích càng siết chặt ngón tay trong huyết, tựa như quần lấy đại nhục bổng.

Trên tay anh em phủ đầy *** thủy, càng miễn bàn *** thủy không bị chặn, nhều xuống mặt bàn ướt sũng, lấp lánh ánh nước.

“A... Tao huyết muốn phun nước... Chịu không nổi... Thật sướng... A Bẩn ” – Âm đế bị vuốt ve xoa nắn, ngón tay trong huyết đạo bắt chước côn thit gấp rút đưa đẩy, rất nhanh liền đưa Diệc Thanh đến cao trào, rên một tiếng rồi bắn ra.

Sướng xong toàn thân Diệc Thanh vô lực, mềm nhũn nằm trên bàn làm việc, sửa sang giúp Diệc Thanh sau đó Nhược Hú ôm lấy y, thả vào sofa để y nghỉ ngơi.

“Các ông xã không thao ư, tao huyết đang chảy nước, còn muốn.” – Diệc Thanh chớp đôi mắt nhiễm màu *** mong đợi nhìn hai anh em.

“Diệc Thanh ngoan, ngồi trước đã, tụi anh sắp xếp lại chút liền mang em đi, nhất định dứt em no bụng.”

“Diệc Thanh đừng nóng vội, hai tụi nó còn chưa được sướng đâu.” – Dứt lời kéo tay Diệc Thanh trườn lên côn thit ngạo nghễ uốn thẳng của mình.

“Vậy em chờ các anh, các anh mau nhanh lên ” – Động tác này khiến Diệc Thanh đỏ mặt tới nhỏ máu, lời nói ra miệng lại khiến cho đại nhục bổng càng thêm cương cứng.

Hai anh em thấy Diệc Thanh nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi thì một người dọn dẹp lại mặt bàn làm việc bữa bọn *** loạn, một người thì giúp Diệc Thanh mát xa eo chân.

Dọn xong, thấy Diệc Thanh nghỉ ngơi cũng đủ liền nhẹ giọng gọi y tỉnh dậy, nói ra kế hoạch toan tính đã lâu: “Diệc Thanh, tụi anh đặt khách sạn rồi, hôm nay mệt chết, vào đó ăn chút gì ha!?”

“Được...” – Nhìn hai anh em trước mắt ăn mặc chỉnh tề cầm theo hộp giữ ấm, thì cũng đứng dậy mặc áo khoác cùng họ đi ăn cơm.

“A a a, mau nhìn, ông chủ với bà chủ cùng đi ra kia!”

“Tui phắc, đó không phải là tổng tài công ty sát vách sao, thì ra hôm nay đến công ty chúng ta thật!” – Chờ ba người đi khỏi, tâm bất quái của nhân viên so với buổi sáng càng sôi trào hơn!

“Nghe thư ký nói, ông chủ hạ lệnh không cho phép gõ cửa, còn nói hai ngày nữa sẽ phát kinh hỉ đó nha!”

“Thật là bà chủ, hai ông tổng còn một trước một sau che chở, ông tổng còn cười rất vui vẻ nữa chứ!”

“Ái chà má ơi, hai ông tổng là song bào thai, chẳng lẽ để ý cùng một người, hai người cùng nhau thương?”

“Đúng rồi! Mặt bà chủ ban này, thật hồng, thật là non mịn như nước, giống như vừa bị yêu thương qua vậy!”

“... Cậu nói rất đúng có đạo lý, bà chủ quá vất vả!”

Đầu này, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người cùng tiếng la ó “Bà chủ” Diệc Thanh vào thang máy mà mặt mày đỏ rần cúi đầu: “Lần sau đừng để em tới nữa...”

“Đây không phải chứng thực em là bà chủ sao, rất tốt mà.”

“Ừ, lần sau cũng đến chỗ anh chứng thực nhé.”

“... Máy anh thật đáng ghét!”

“Được rồi được rồi, tội mình đi ăn cái gì nào, bụng em khẳng định đói rồi.” – Nói xong hai anh em nhét Diệc Thanh vào trong xe, mang y chạy đến đích đến!

Ăn cơm cái gì ấy à đều là lấy cớ, vào phòng kia mới là việc chính!

—

10. Chương 10: Sĩ Quan Thẩm Vấn Bụng Bự Play (Thượng)

Không lâu sau, ba người đến khách sạn đã đặt phòng trước, chỉ là nơi này trang hoàng hơi ngổ.

Hai anh em mang theo Diệc Thanh đi ăn chút gì tạm lót dạ, dù sao chuyện kế tiếp cũng rất phí thể lực.

Vì phòng ngừa ăn quá nhiều dạ dày khó chịu, mỗi bữa Diệc Thanh chỉ ăn no bảy tám phần, nhưng lượng cơm xối cũng rất nhiều.

Hai anh em lôi kéo Diệc Thanh đã ăn uống no đủ vô thang máy lên tầng phòng vào chủ đề chính.

Suy cho cùng, Diệc Thanh từng đáp ứng bọn họ chơi trò quan quân Play, hôm nay là cơ hội tốt, hai anh em mưu đồ cũng đã lâu.

“Mấy đứa sao cứ muốn đặt phòng ở đây thế, về nhà không ngủ được ư?” – Diệc Thanh nghĩ không ra hai anh em vì sao muốn đặt phòng ở ngoài mà không về nhà ngủ.

Sau khi hai anh em mang Diệc Thanh vào phòng, cầm một hộp giấy vô phòng tắm, bắt đầu cởi đồ tắm rửa cho Diệc Thanh.

“Mấy đứa muốn làm gì vậy?” – Diệc Thanh bị hai anh em làm cho mù mờ chả hiểu gì.

“Ba ba, ba còn nhớ đã đáp ứng chơi trò quan quân không? Con với anh hai nhớ nhưng lâu lắm rồi đấy.”

“Đúng vậy, lần đó con đi công tác, ba ba đáp ứng Nhược Hú muốn cùng tụi con a “

“... Em, không ngờ còn nhớ rõ...”

“Đương nhiên, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này được.”

Diệc Thanh nhớ ra xong, cả người đều không khỏe, y cho rằng chỉ là tình thú vui đùa, không nghĩ tới sắp thành hiện thực.

“Ba ba, tụi con lau khô cho ba sau đó ba mặc bộ này từ cửa đi vào thì được rồi, nhớ chờ tụi con một lát đó.” – Nói xong đưa hộp giấy cho Diệc Thanh, xoay người đi khỏi.

Diệc Thanh mặc xong quần áo, mặt với tay không biết để chỗ nào, đây là một bộ đồ rách nát vừa nhìn liền biết là quân phục tù binh kiểu cũ, quần áo quá phong phanh may mắn trong phòng mở máy điều hòa rất ấm áp, bộ đồ này chỉ thể tạm che khuất bộ ngực và cái bụng phình to.

Mở cửa, Diệc Thanh liền bị vật trang trí trước mắt dọa ngây người, giống y chang phòng thẩm vấn, đặt một chiếc ghế, trên tường treo đầy dụng cụ tình hình sắc sác.

Diệc Thanh ngồi vào ghế thắm vấn mình phải ngồi, trên ghế còn có tấm đệm mềm mại, phẳng phất là đặc biệt chuẩn bị riêng vì Diệc Thanh vậy.

Diệc Thanh hiếu kỳ nhìn trái ngó phải, nhưng bị tiếng cửa mở đột ngột làm sợ hết hồn, vừa ngẩng đầu liếc nhìn, liền kinh diễm.

Dáng người cao gầy được bọc trong bộ quân phục mùa đông màu tím, cặp mắt bị bóng nón quân đội che khuất, giày quân đội cao đến đầu gối, phơi bày đường cong hoàn mỹ của đôi chân, găng tay trắng cùng áo khoác mộc mạc hết sức phù hợp với khí tràng của hai người, khiến người ta không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt họ.

Diệc Thanh nhìn ngu người, hai anh em mặc quân phục soái đến mức y không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.

“Mày chính là Mặc Diệc Thanh mà tụi tao phải thắm vấn đấy à?” – Hai anh em vừa nói vừa tới gần Diệc Thanh, dọa Diệc Thanh đặt mông ngồi phịch trên ghế.

“Không trả lời? Tụi tao hỏi mày đấy không nghe thấy hả?” – Đây là ngữ khí mà Diệc Thanh chưa bao giờ nghe qua, vốn dĩ lạnh lùng, nhưng thấy Diệc Thanh bởi vì ngồi xuống quá mạnh mà cau mày, giọng nói bất giác mềm lại.

“Tôi nghe thấy rồi, tôi là Mặc Diệc Thanh.”

“Nghe nói kẻ khác tra khảo mày mày đều không trả lời hử?”

“Tôi không biết gì hết thì sao mà trả lời...” – Nghe được hai anh em nói, tâm đùa giỡn của Diệc Thanh bùng lên, sắm tốt vai ‘Phạm nhân’.

“Ồ, mày không biết gì hết à?”

“Mày lừa gạt vài kẻ thắm vấn kia thì còn được, muốn gạt tụi này ư? Mày còn non lắm.” – Hai anh em kẻ xướng người họa, phối hợp vô cùng ăn ý.

“Tôi không có lừa các người, tôi thật sự không biết gì cả.”

“Không biết tôn trọng sao?”

“Chẳng những không biết tôn trọng, còn rất biết giả vờ a, cái chớp mắt này...” – Lời còn chưa dứt, cằm Diệc Thanh đã bị nắm, trên tay cũng bị đeo còng.

“Các... các người muốn làm gì?”

“Muốn làm gì, đương nhiên là muốn làm mày phun sự thật ra rồi.”

“Tôi đã nói rồi tôi không biết, tôi bị oan!”

“Mày oan, nhìn bản mặt mày liền biết không đơn giản vậy đâu.” – Nói xong buông cằm Diệc Thanh ra, vỗ vỗ mặt y.

“Các, các người... Buông tôi ra!” – Bị hai anh em đối xử như thế, Diệc Thanh trở nên kích động phía dưới cũng bắt đầu hơi hơi ẩm ướt.

“Buông ư, buông ra rồi để mày trốn thì làm sao đây?”

“Tôi như vậy làm sao trốn được?”

“Đừng vọng tưởng, cho mày cơ hội cuối cùng, mày đến cùng có nói hay không!”

“Đã nói tôi không biết, các người bắt nhầm người rồi!”

“Xem ra là muốn bức tụi này dụng hình đấy, hả!” – Nói dứt lời, trên mặt hai anh em lộ ra nụ cười vừa lòng.

“Ngay từ đầu tụi tao nói mày không nghe thấy sao, tôn trọng!” – Hai anh em lấy roi da từ trên tường xuống, cầm ở trong tay vuốt ve qua lại, thỉnh thoảng còn ngắm Diệc Thanh.

“Tôi... Tôi... Tôi nghe rõ trưởng quan” – Nhìn tới roi da trong tay bọn họ, Diệc Thanh bị hù sợ đến nói chuyện cũng run rẩy.

“Giọng nhỏ như vậy, hai chữ trưởng quan bộ khó nói ra miệng lắm hả?” – Nói xong giọt da trong tay quất ‘Chát’ lên người Diệc Thanh. Tuy rằng thanh âm vang, nhưng nắm chắc cường độ rất tốt, Diệc Thanh chỉ cảm thấy hơi ngứa ngứa.

“Tôi nghe rõ, trưởng quan!!” – Lần này mở miệng giọng Diệc Thanh to gấp mấy lần, nói xong còn thở hổn hển vài hớp.

“Được, lại cho mày thêm một cơ hội cuối, nói hết những gì mày biết ra!”

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết cái gì hết, trưởng quan.” – Diệc Thanh vừa nói vừa lắc đầu.

“Hà, xem ra không làm chút gì thì mày sẽ không chịu nói đâu.”

Nhược Thần cười rời khỏi phòng thẩm vấn, đi vô cánh cửa vừa mới tiến vào, chỉ chốc lát sau cửa truyền ra giọng nói: “Nhược Hú, mang nó vào đây!” – Nghe vậy, Nhược Hú kéo Diệc Thanh dậy, ôm ngang y lên.

Sau khi vô cửa phòng, Diệc Thanh được thả xuống trên một chiếc ghế rộng rãi, tay vịn ghế cao lạ thường, hai tay Diệc Thanh bị vắn ra sau còng lại, hai chân hơi tách ra quỳ trên ghế, từ trong tấm gương trên bàn trang điểm trông thấy bản thân, thì mắc cỡ cúi đầu, nhưng cảm lại bị nâng lên buộc phải nhìn thẳng đáng về chính mình trong gương.

—

11. Chương 11: Sĩ Quan Thẩm Vấn Bụng Bự Play (trung)

“Sao thế, bản thân cũng nhìn không ra bộ dáng chính mình à?”

“Ha hả, mày không nói ra sự thật, không biết ‘Trừng phạt’ kế tiếp mày có thừa nhận nổi hay không đấy nha?” – Hai anh em ngoài miệng nói năng đường hoàng, tay lại sớm không thành thật bắt đầu sờ loạn.

“Ủm Trưởng quan, tôi thật sự không biết gì hết, thả tôi có được không Trưởng quan ” – Diệc Thanh bị sờ soạng không khỏi rên rỉ một tiếng.

“Ừầy, thật là phóng đảng cự kỳ mà, mới sờ vài cái liền rên thành vậy rồi.”

“Chắc, còn nói cái gì cũng không biết, thân thể mẫn cảm *** đẳng thế này, khẳng định thường xuyên bị người thao, nói, có phải mỗi ngày mày đều dùng lỗ nhỏ phía dưới hầu hạ phân thân mấy lão đại của mày hay không?” – Nói xong liền bắt đầu xé rách quần phục đã sớm nát bươm trên người Diệc Thanh.

“Chà chà chà, xem mày mặc quần phục lẳng lơ dạng này, da trắng mịn như vậy, mỗi ngày bị dịch thể mấy lão đại kia tưới sướng rồi đi.” – Diệc Thanh bị lời của họ kích thích mặt đỏ rần.

“Mấy... mấy người đừng có nói bậy, căn bản không có chuyện này, mấy người, mấy người đừng có xé nữa được không, cầu các người mà.” – Diệc Thanh vắn vẹo thân thể ý đồ tránh thoát tay họ.

“A, còn nói không có lão đại, không, phải nói là ‘Nhân tình’ ra sao, mới khiến mày vì gã tự giữ mình hử?”

‘Roẹt’ một tiếng, quần áo trên người Diệc Thanh liền bị xé xuống, da thịt trắng mịn non mềm bại lộ trước mắt, càng miến bàn tới vết hôn có mới có cũ, hai anh em nhìn xem mà bụng không khỏi siết chặt.

“A!!! Các người, các người sao có thể làm vậy, đừng mà, không nên nhìn.” – Diệc Thanh xấu hổ đến mức cuộn cả người lại, bánh bao trắng đã trở mã sắp thành ‘C’ cup ẩn núp trong áo ngực viền ren trắng, bộ ngực đụng cả vào đầu gối, cả người vì xấu hổ mà bắt đầu nổi lên màu hồng phấn.

“Còn nói không có nhân tình, mấy dấu trên người mày không phải nhân tình mày để lại à?”

“Không có nhân tình? Vậy bầu vú to này là tự mày chơi cho lớn chắc, hử?”

“... Các, các người đừng vậy mà! Có, có nhân tình, có hai nhân tình, đừng bóp, á sẽ có dấu, các người bỏ qua tôi đi!” – Hai bầu vú to của Diệc Thanh bị hai bàn tay cách áo lót không ngừng xoa nắn.

“Dâm phụ, không ngờ mày có tới hai nhân tình, khó trách làn da trắng trẻo như vậy, còn trơn nữa chứ, thì ra là có hai căn phân thân cùng tưới ướt mày.” – Dứt lời Diệc Thanh dậy, kéo Diệc Thanh nằm ngửa

trên lưng ghé dựa, cởi bỏ quần, đặt chân y lên hai chỗ hõm xuống trên ‘Tay vịn’ thật cao kia, một động tác này khiến cho phong cảnh của Diệc Thanh lộ sạch.

“Bụng bị này, bên trong chứa cái gì, đám nhân tình của mày bỏ ‘Cơ mật’ ở bên trong sao?”

“Không, không phải, là em bé a trong bụng có con của họ.” – Bụng bị sờ thoải mái vô cùng, khiến Diệc Thanh không khỏi muốn cuộn tròn.

“Em bé à, mày không phải là đàn ông ư, phía dưới quần lót mày... Ha hả.” – Hai anh em một bên dùng ngón tay kích thích Diệc Thanh, một bên còn cách quần lót vuốt ve hoa huyệt, chất lỏng trong suốt trào ra từng đợt trong huyệt đạo, thấm ướt quần lót.

“Nước chảy thật nhiều, phong cảnh phía dưới khẳng định cũng xinh đẹp lắm đây.” – Lời vừa dứt liền cởi luôn quần nhỏ, hoa huyệt ngập nước hiện ra trước mắt, do vừa nãy ở công ty bị đùa bỡn lại không được ăn no, miệng huyệt không ngừng co rút, hấp dẫn hai anh em.

“Mày chính là dùng tao huyệt này hầu hạ hai nhân tình của mày đi, làm cho phân thân bọn họ cùng thao vào, bắn tới trong tử cung mày, khiến mày có em bé hửm?”

“Tao huyệt mày nhỏ như vậy, thì chắc phân thân đám nhân tình mày cũng chẳng lớn là bao, không thì sao có thể tiến vào được chứ, mày nói xem có đúng vậy không, *** phụ.” – Hai anh em khi nói chuyện còn không ngừng đùa bỡn hoa huyệt, mà Diệc Thanh do mặt đối mặt với gương nên có thể nhìn rõ hết thấy động tác của họ.

“Ừm... Không phải a phân thân của họ rất lớn a mỗi lần đều có thể căng đầy tao huyệt, đút ăn no a ” – Tuyên tiên liệt đã bị kích thích tuôn nước ướt đầm tay hai anh em, lại tựa như không có điểm dừng vẫn chảy ròng ròng như suối.

“Bọn họ có phải cũng giống chúng tao đùa bỡn tao huyệt của mày vậy hay không?” – Hỏi xong, lấy qua một cây gậy mát xa đã chuẩn bị sẵn đâm vào trong hoa huyệt.

“A! Lạnh quá a ư thật căng ” – Tao huyệt vẫn luôn bị đùa bỡn rốt cuộc ăn được đồ vật, liền bắt đầu không ngừng co rút.

“Tao huyệt thực biết ăn, khó trách có thể bị hai nhân tình cùng nhau làm, có khí phách, trong bầu vú này chắc là có sữa đi.” – Nói dứt hai anh em cách áo ngực chuẩn xác ngậm lấy núm vú, áo ngực rất mỏng, rất nhanh bị ngậm ướt, đầu nhũ bị liếm cứng, đội áo ngực lên thành đỉnh nhọn.

“A thật thoải mái a liếm mút đầu nhũ, thật ngứa a ” – Hai anh em nghe thấy kéo áo lót xuống dưới, lộ ra đầu nhũ rồi cắn lên, tay cũng bắt đầu xoa véo thịt vú, Diệc Thanh sướng đến ngứa đầu rên rỉ không thôi, còn trông thấy bộ dạng *** đang của chính mình trong gương.

Trong gương hai chân bị nhấc lên, trong hoa huyệt non mịn cắn nuốt một gậy mát xa không ngừng chấn động, nước cứ bị dồn ép chảy ra không ngừng nhuộm hoa huyệt óng ánh bóng lưỡng, tiểu chồi phía trên cứng ngắc, bụng nhô ra lại bị áo choàng của hai anh em che chắn, hướng lên trên chính là bầu vú to đang bị hai anh em đùa bỡn liếm mút.

Trông thấy đáng vẻ *** đang vô cùng của bản thân, Diệc Thanh bị kích thích khiến hoa huyệt tuôn suối nước càng nhiều hơn.

12. Chương 12: Sĩ Quan Thẩm Vấn Bụng Bị Play (hạ)

Hai anh em không ngừng liếm mút đầu nhũ Diệc Thanh, vuốt ve núm vú y, liếm mạng mút mát, giống như làm vậy có thể mút ra sữa từ trong vú vậy.

“A đừng mà đừng chơi đầu nhũ nữa vú đau quá a chơi nữa sẽ để lại dấu vết sẽ bị bọn họ phát hiện a đừng chơi nữa được không a ” – Diệc Thanh ngoài miệng nói thế, nhưng hoa huyệt lại không ngừng mà đè ép gậy mát xa, tao thủy cuộn cuộn tuôn liên tục, gậy mát xa nhỏ mấy số trong hoa huyệt căn bản không đủ để

thỏa mãn Diệc Thanh, bình thường quen ăn phân thân thô to của hai anh em đầu thể thỏa mãn được bởi một cây gậy mát xa thon dài.

“Không chơi à? Còn muốn giữ mình cho hai nhân tình của mày ư? Dựa vào cái bộ dạng *** đàng này còn chống cự nổi sao?” – Nói xong, bắt lấy gậy mát xa lộ ngoài hoa huyết hung hăng đâm vài nhát, tiểu chồi run rẩy bắn ra tinh hoa, hoa huyết cùng lúc phun ra một dòng *** dịch.

“Hôm nay tụi tao còn muốn thao tụi mày của mày, lưu đầy dấu vết trên người mày, bắn dịch thể vào tử cung mày, khiến nhân tình mày biết mày bị người khác chơi qua, xem tụi nó còn muốn mày nữa không?”

“Nhân tình mày không cần mày, mày có thể tới tìm tụi tao, tụi tao khiến mày hoài thai con tụi tao chịu không?” – Nói dứt liền rút gậy mát xa trong hoa huyết ra, vói ngón tay vào bắt đầu khuếch trương hoa huyết, để ngứa Diệc Thanh khó chịu.

Chờ hoa huyết nói rộng không sai biệt lắm, Nhược Hú ôm lấy Diệc Thanh ngồi lên người mình. Gậy mát xa ở huyết khẩu bị rút ra sau, huyết khẩu trống rỗng co hẹp không ngừng, đầu đỉnh đỉnh đến miệng huyết liền bị nút vào, huyết khẩu nút mát đầu đầu đỉnh liên tục, hi vọng cả căn phân thân đều tiến vào trong. Đáng tiếc phân thân không chịu vào, cứ không ngừng cọ xát miệng huyết.

“Ừ đừng làm vậy Trưởng quan đừng vậy mà cầu các người thả tôi ra đi mà ” – Ngoài miệng nói không muốn không muốn, nhưng tụi mày lại không ngừng nút lấy đầu còn thịt hi vọng nó tiến vào. – “Đừng tiến vào hả? Tao huyết của mày cũng không phải nói vậy nha? Tụi tao sẽ đem toàn thân trên dưới mày nhiễm đầy hương vị của tụi tao, trong tụi mày chứa dịch thể của tụi tao rồi cho mày đi gặp nhân tình mày, thích hay không?” – Dứt lời, uốn eo chôn cả căn còn thịt vào trong hoa huyết, chỉ chừa hai quả trứng bên ngoài.

“Á! Thật đây ô phân thân Trưởng quan lớn quá á ưm tụi mày bị nhét đầy tụi thủy không chảy ra ngoài được á ” – Tao huyết trống rỗng rốt cuộc ăn được phân thân bự, nhục huyết gắt gao bọc lấy còn thịt, đầu đỉnh đỉnh đến phần thịt mềm ở miệng tử cung, khiến tụi mày ngừng ngứa ngứa.

“Chắc, miệng phía dưới lỏng lơ như vậy, vậy cái miệng nhỏ nhắn trên này nhất định cũng rất lỏng lơ đi.” – Lời vừa dứt, Nhược Thần nắm cầm Diệc Thanh, bắt y hé miệng, chuyển hướng sang phía mình, giờ phân thân to bự của mình dứt vào trong miệng Diệc Thanh.

“Ồ... ưm. ư...” – Trong miệng đột ngột bị nhét vào phân thân to, thân thể bị kéo nghiêng về trước, hai tay vớ được phần hông của Nhược Thần.

Hai miệng nhỏ xinh trên dưới đều bị phân thân nhồi đầy, còn thịt phía dưới bắt đầu ra sức đỉnh vào chỗ sâu hoa huyết, thoải mái đến Diệc Thanh muốn rên rỉ lại bị phân thân to trong miệng chặn lại, bị một căn phân thân lấp đầy miệng nhỏ chỉ có thể ‘Ồ.. ưm..’ kêu rên thành tiếng, khiến cái miệng nhỏ nhắn vì thốt thành tiếng mà hít thở vào càng ít, Nhược Thần bị nút chịu hết nổi, tay nắm cầm Diệc Thanh bắt đầu cầm rút.

Bầu vú đã hoàn toàn nảy ra khỏi áo ngực, bị tay hai anh em vắn về đỏ hồng. Tầm mắt Diệc Thanh thoáng nhìn lướt, liền thấy chính mình trong gương, hoa huyết non mịn phía dưới bị phân thân tím đen không ngừng trườn sát, *** thủy dọc theo cán chảy ra, vú bị đùa bỡn đỏ ửng, cái miệng bóng lưỡng đỏ au còn nhét một thứ giống y như phân thân tím đen kia, cầm rút liên tục còn có nước miếng rơi vãi ra, Diệc Thanh bị kích thích đỏ mặt nhắm nghiền hai mắt, không muốn lại trông thấy hình ảnh *** đàng của bản thân mình trong gương.

“Dâm phụ, hai cái miệng chuẩn bị cho tốt nha, bắn cho mày thì nuốt ngay vào, có nghe thấy không? Dám rơi một giọt liền thao nát hai tụi mày phía dưới của mày, khiến mày đời này ăn không được phân thân nữa.” – Dứt lời hai anh em liền bắt đầu dùng lực đưa đẩy, một cái bắn vào khe thịt mềm tử cung, một cái bắn tuốt vào trong cổ họng, tiểu chồi cũng đồng thời phun ra.

Một hồi hoan ái qua đi, Diệc Thanh cả người xụi lơ nằm ở trên người Nhược Hú, hai anh em ôm Diệc Thanh đến trên giường đặt nằm xuống. Từ lúc Diệc Thanh mang thai, loại làm tình điên cuồng này liền ít đi, hôm nay thật vất vả mới tới một lần, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng vậy được, nhưng bận tâm đến đứa bé trong bụng, không thể chơi quá ác.

Hai anh em ăn mặc chỉnh tề, mà Diệc Thanh lại không còn một sợi vải. Nhược Hú ôm Diệc Thanh vào lòng, Nhược Thần thì cố gắng nương theo *** thủy hoa huyết chảy ra khuếch trương hậu huyết, tuy rằng ban

này một mực thao làm hoa huyết, nhưng hậu huyết cũng đã ướm sưng, rõ ràng đã làm tốt chuẩn bị cho trận kế tiếp, móc khuấy hậu huyết vài cái liền có thể nhét được ba ngón tay, phân thân Nhược Thần từng chút đâm vào hậu huyết, sờ soạn hoa huyết Diệc Thanh vài cái, Nhược Hú cũng giơ phân thân to lớn tiến vào hoa huyết.

Khi mang thai thể chất *** đang rất nhanh thích ứng hai căn phân thân cùng nhau làm, lúc Diệc Thanh cảm giác sắp cao trào thì dựa theo luật động của phân thân lắc mông mình khiến phân thân thao càng sâu, tiếp đó siết chặt huyết đạo, tiểu chồi phun tinh nhục huyết nhả nước, sướng tới bản thân chịu không nổi. Hai anh em thỉnh thoảng còn xoa bóp bụng bự của Diệc Thanh, thời điểm bị xoa bụng Diệc Thanh càng thêm phóng đảng.

“Bị hai sĩ quan cùng làm thích chứ, tiểu lỏng lẻo?” – Bắn xong phát thứ hai, hai anh em cười hỏi Diệc Thanh bị làm tới ngực ngơ ngác.

“Sướng, tiểu lỏng lẻo bị Trưởng quan làm thật thoải mái a Trưởng quan thật đẹp trai quá đi ưm phân thân cũng thật lớn, làm tao huyết *** phụ không thể khép lại rất thích tao huyết còn muốn trưởng quan thao cơ” – Diệc Thanh ngây ngô cười trả lời, chân còn thỉnh thoảng cọ xát côn thịt của hai anh em.

Trên quân phục hai anh em đã lưu đầy *** dịch của Diệc Thanh, trông thấy Diệc Thanh lại bắt đầu phạm tao, tách hai chân ra thao ngay vào, lần này tốc độ chậm rãi hơn nhiều, sau đó Diệc Thanh chịu đựng không được sung sướng ngắt đi. Hai anh em phóng thích lần cuối thì đêm đã khuya.

Ôm Diệc Thanh cả người phủ đầy dịch thể vào phòng tắm tẩy rửa, mỗi lần trông thấy cái bụng tròn vo, hai anh em liền vui vẻ đến miệng không thể khép được. Hai anh em tắm rửa xong lên giường vừa tắt đèn, thì nghe Diệc Thanh cau mày kêu chân đau, nhớ rõ bác sĩ Trần nói mấy tháng trước khi sinh chân rất dễ rút gân, hai anh em mỗi người mát xa một chân.

Nhìn cảnh tượng lúc này, hai anh em lại nghĩ đến lúc trước, may mắn, bọn họ bắt được Diệc Thanh, hung hăng giữ chặt.

– Hoàn chính văn –

13. Chương 13: Hồi Ưc Thiên – Mặc Diệc Thanh (1)

Lần đầu tôi nhìn thấy hai anh em, chúng nó vẫn là hai thiên sứ bé bỏng hồn nhiên ngây thơ, thích nhất là quần lầy tôi, ngọt ngào gọi tôi là “Cậu” nhưng thực ra tôi chỉ lớn hơn chúng năm tuổi, mỗi lần nghe chúng gọi tôi là cậu tôi cũng không thấy vui vẻ gì cho cam, quyết miệng, nhưng nhìn đến động tác nhỏ chộp chộp đôi mắt của chúng khiến tôi bị manh tuy lòng gào thét không muốn không muốn, nhưng đối với chúng lại ngoan ngoãn phục tùng.

Hết thấy đều rất mỹ mãn, thẳng đến ngày đó tới, tôi không biết nên miêu tả cảm giác của chúng nó thế nào, tôi cũng không cách nào cảm nhận được cảm giác chân thật nhất của chúng. Nhưng nhìn chúng nó ngồi trên sofa, cúi đầu nước mắt liên tiếp nhỏ giọt trên sofa, ướt một mảng rộng.

Trong mười ba năm ký ức của tôi, tôi chưa bao giờ thấy qua chúng nó khóc thành như vậy, tựa như bị cả thế giới này vứt bỏ, đích xác, bị cha mẹ vứt bỏ cùng với bị thế giới vứt bỏ đâu có gì khác biệt đâu? Rõ ràng đáng yêu đẹp trai thế này, nhưng cha mẹ lại chẳng muốn đứa nào, không muốn chúng nó trở thành vật cản hạnh phúc tương lai của họ, cho rằng chỉ cần cung cấp vật chất là có thể vứt bỏ chúng nó, không chút lưu luyến nào xoay người rời đi chưa từng ngoảnh đầu lại, không quan tâm hai anh em gọi thế nào khóc ra sao. Rõ ràng nên là độ tuổi hồn nhiên ngây ngô nhất mà.

May là, hai thằng nhóc này còn gọi tôi là “Cậu”, qua một đoạn thời gian bắt đầu lần nữa quần lầy tôi, đáng tiếc, khuôn mặt tươi cười lúc trước không bao giờ xuất hiện lại nữa.

Tôi đón chúng nó đến nhà mình, cùng hai anh em ngủ chung, vì thế, trong nhà còn đặc biệt đổi cho chúng tôi một chiếc giường king size. Ngày cứ như vậy trôi qua, cao trung vì hai thằng nhóc không muốn trọ ở trường, mỗi ngày dậy sớm về trễ chỉ kịp cho chúng một cái ôm an tâm khi chìm vào giấc ngủ, còn thường xuyên đùa giỡn chúng nó bắt chúng gọi tôi là “Ba ba” dù sao mỗi ngày tôi đều giống cha mẹ ôm chúng đi vào giấc ngủ, có đôi khi hai anh em còn thật gọi tôi là “Ba ba”.

Tôi vẫn luôn biết vấn đề thân thể mình, đến cao trung, cha mẹ cũng sẽ ngẫu nhiên nhắc với tôi chuyện này, có đôi khi còn muốn tôi và hai anh em tách nhau ra ngủ nhưng lại không nỡ hạ quyết tâm. Theo thời gian từng ngày một qua đi, chúng nó cũng bắt đầu lớn dần, chẳng biết từ khi nào từ chối tôi giúp chúng tắm rửa, phỏng chừng là trong trường học dạy một ít tri thức đặc biệt nên sau đó biết xấu hổ rồi?

Cần nhắc trường đại học thật lâu cuối cùng vẫn lựa chọn trường mà tôi muốn học nhưng khá xa, hai anh em đã sơ tam, chúng từng nói với tôi đừng vì chúng mà hi sinh, nói rất nhiều để tôi học đại học mà tôi muốn, chúng nói chúng đã trưởng thành.

Ngày tôi rời nhà chúng nó đi học sớm, tuy nói đại học tương đối xa, nhưng kỳ thật là rất xa, quanh năm suốt tháng khó trở về vài lần, mỗi lần về đều sẽ nhìn thấy hai anh em thay đổi, tóm lại cảm giác biến đổi không lớn, nhưng rõ ràng thời điểm tôi rời khỏi chúng chúng còn thấp hơn tôi, chờ lúc tôi năm hai đại học thì chúng đã vượt qua tôi, trước kia là chúng ngưỡng mộ tôi, hiện giờ là tôi ngưỡng mộ chúng, mà chúng nó còn đang trưởng thành nữa chứ, tâm thật mệt nha.

Từ khi lên đại học, mỗi lần tôi về, cha mẹ đều sẽ tìm tôi nói chuyện nhân sinh cuộc sống, bởi vì thân thể thiếu sót, họ luôn sợ tôi trọ ở trường bị bạn cùng phòng phát hiện, còn may tôi không chịu thua kém, hai năm trời đều che giấu rất tốt. Còn theo tôi đàm luận vấn đề bạn trai bạn gái, bọn họ nói, không quan tâm tôi tìm nam hay nữ, chỉ cần là tôi thích. Nhưng tôi biết rõ, chuyện này không đơn giản như vậy, tôi không có dũng khí cùng bạn gái nói chuyện yêu đương, cùng bạn trai thì càng không qua được chướng ngại trong lòng, thế nên, mỗi lần hỏi vấn đề này đều là mơ mơ hồ hồ cho qua.

Sau đó, có một ngày, một cô bạn học quan hệ rất tốt với tôi đến nơi ở chúng tôi du lịch, đúng chuẩn nữ man[1], ở trường học rất che chở tôi, nàng nói, lần đầu tiên nàng nhìn thấy cậu bạn ‘Thụ’ hoàn mỹ đến thế, muốn cùng tôi thành lập tình hữu nghị bền chắc, thế là thật sự thành lập hữu nghị bền chắc. Khi đó tôi không cảm thấy tôi ‘Gầy[2]’ như vậy, mãi đến nhiều năm sau mới hiểu được là ‘Thụ’.

Trước đó đã bắt chuyện với cha mẹ, dẫn cô bạn học muốn tới chỗ chúng tôi du lịch về nhà, bởi vì khi ở trường nàng rất quan tâm tôi, vậy nên muốn mời nàng đến nhà ăn bữa cơm. Cha mẹ lần đầu tiên thấy tôi dẫn bạn gái về nhà, tuy chỉ là bạn bè, nhưng vẫn rất vui, trên mặt tươi cười không ngớt, tương phản, hai thằng nhóc con thì luôn đen mặt, không nói một lời. Lúc đó chúng nó đã học cao tam, mấy ngày ấy tâm tình đặc biệt xấu, mỗi ngày xụ mặt, không cùng tôi nói chuyện, tiếp đó giữa học kỳ năm ba đại học khai giảng tôi liền cuốn gói, một ngày trước khi cút xéo dặn dò chúng học tập cho giỏi, chúng nó cao lãnh chỉ đáp trả một chữ “Ừ”.

Hai anh em thi đại học xong, tôi cũng nghỉ hè về nhà, cha mẹ nói nhìn chúng nó ra trường thi liền biết chúng thi rất tốt, chính xác, hai chúng nó chẳng những lớn lên đẹp trai, trị số nhan sắc cũng cao tới đòi mạng, khiến tôi rất là hâm mộ.

Hôm sau ngày tôi trở về mới nhìn thấy chúng, ngửa đầu nhìn chúng nó cười ngây ngô, mấy tháng không gặp lại đẹp trai ra. Tôi một đời đều sẽ nhớ rõ hôm ấy.

Chiều hôm ấy, cô bạn học của tôi đến quê nhà tôi làm điều tra nghiên cứu, sau đó tôi lại mời nàng về nhà ăn bữa cơm tối, hai anh em vừa xuống lầu nhìn thấy bạn học tôi, sắc mặt kia tôi không dám nhìn lần hai, lúc ăn tối, cha mẹ giống như bị hồng mắt một thoáng, còn sợ chuyện chưa đủ lớn bắt hai thằng nhóc gọi bạn học tôi là “Mợ”, cao trào là đây bạn học tôi thì cười khó hiểu nhìn hai thằng nhóc, còn trong mắt tôi tựa như đang đợi chúng nó kêu “Mợ” vậy! Má nó, mặt hai thằng nhóc kia đen đến rỉ máu luôn rồi kìa, khi ánh mắt ấy liếc về phía tôi dọa tôi sợ muốn khóc.

Ăn cơm xong, tôi tiễn cô bạn ra khỏi cửa, nàng nhìn tôi, nói hạnh phúc của tôi sắp tới rồi, nói xong còn cười đáng khinh một lúc thật lâu, đó là lần đầu tôi trông thấy nàng cười đáng khinh đến thế. Khi về nhà Nhục Hú ra mở cửa, mở cửa xong liền xoay người đi thẳng không thèm nhìn tôi lấy một cái, trước kia không như thế, quả nhiên, trưởng thành rồi sao.

Bưng hoa quả, đi đến phòng khách nghe thấy cha mẹ đang cùng hai anh em nói chuyện, hai thằng nhóc đó muốn chọn trường đại học đứng đầu thành phố, trường đó tôi cũng rất thích, đáng tiếc không sở đến cánh cửa được. Tôi lấy làm lạ, chúng nó rõ ràng có thể lựa chọn trường tốt hơn, vì sao muốn chọn trường thành phố này, nhưng ngắm bản mặt hai anh em, tôi lựa chọn câm miệng.

Đêm hôm đó, tôi không biết nên hình dung thế nào nữa.

—

.....

[1] Nữ man: phụ nữ men lì, mạnh mẽ như đàn ông.

[2] Gây (Sầu): pinyin “shòu” đồng âm với ‘Thụ’.

14. Chương 14: Hồi Ưc Thiên – Mặc Diệc Thanh (2)

Đêm đó, hai anh em cùng cha mẹ trò chuyện xong sau đó đứng dậy lên lầu, tôi ngồi ở cạnh chúng, chúng nó xem tôi như người trong suốt vậy, vài lần mở miệng đều bị xem nhẹ lướt qua, lúc ấy thật muốn đánh chúng nó một trận no đòn, tại bây đây là mù hủ?

Sau khi hai anh em lên lầu, tôi đang chuẩn bị nói gì đó với cha mẹ, liền thấy bọn họ hàm xúc nhìn tôi, nhất là trong mắt mẹ tôi, lóe ra một tia sáng đặc biệt, bị bọn họ nhìn chăm chăm như vậy tôi chẳng hiểu ra sao, lời vốn muốn nói cũng quên sạch sẽ, nói câu ngủ ngon chuẩn bị lên lầu, lại nghe cha mẹ ở sau lưng tôi nói: “Con trai, mẹ với ba con tý nữa đi qua nhà nội con một chuyến có chút việc bận, vài ngày nữa không về, con chăm sóc hai thằng bé kia cho tốt nhé.”

“A... Vâng... Con biết rồi ạ...” – Mấy ngày này một mình ở cùng chúng nó, sợ là mấy ngày tới chúng cũng không thêm để ý tới mình, đáng sợ ghê!

Tôi vừa lên lầu thì nghe tiếng động dưới lầu, quay đầu nhìn lại, cha mẹ đã nhanh nhẹn khóa cửa rồi đi. Quả nhiên đã sớm có dự mưu.

Tôi vừa chuẩn bị phòng ngủ, thì nhìn thấy hai anh em tắm rửa xong bước ra cửa phòng, tôi mới nhấc tay chuẩn bị chào hỏi, chúng nó không thêm liếc mắt nhìn tôi đã vào phòng sách, quả thực rất quá đáng!

Buồn bực cầm áo ngủ vào phòng tắm tẩy rửa, lần tắm rửa lâu nhất từ trước tới nay của tôi, chờ tôi ra ngoài hai anh em đã ngồi ở bên giường, tôi không khỏi co quắp một tý.

“... Mấy... Mấy đứa... Sao vậy?” – Nhìn dáng vẻ của hai anh em, tôi không dám ngồi cạnh chúng nó.

“Bùm bụp” – Chúng nó vỗ vỗ vị trí trống giữa chúng, muốn tôi tới đó ngồi, tôi sợ chúng tức giận, nên rề rà ngồi xuống.

“Mấy đứa... Chúng ta nói chuyện đi?” – Ngồi chỗ này tôi chẳng biết nên nói cái gì.

Thời điểm tôi còn đang suy nghĩ kế tiếp nên điều hòa không khí thế nào, thì đột nhiên cảm giác có hai bàn tay men theo vạt áo tắm tôi sờ soạng tiến vào, cả người tôi đều ngậy đại, còn chưa kịp làm gì, áo tắm đã bị xé, quần lót cấp tốc bị cởi xuống, hai chân bị buộc hướng hai bên tách ra.

“... A! Mấy... Mấy đứa làm gì vậy!!” – Sững sốt một lát mới phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, cả người đều không khỏe, bí mật của tôi sắp bị phát hiện, hai anh em biết sẽ như thế nào, làm sao đây!

“Hà, liền dạng này mà cậu còn muốn quen bạn gái?”

“Cậu như vậy có thể khiến ‘Mợ’ tương lai của tụi con sướng sao?”

Nói xong tôi liền bị đẩy ngã xuống giường, hai chân bị mở rộng ra, hai bàn tay dút khoát mò lên huyết đạo nữ tính vốn không nên tồn tại của tôi.

“Mấy đứa... Mấy đứa đừng như thế! Buông tôi ra! Tôi là trưởng bối của mấy đứa đó! Là cậu của mấy đứa đó, buông ra.” – Hai chân bị cố định không thể nhúc nhích, tay còn chưa kịp đánh lên hai người đã bị trói lại, tôi chỉ có thể quát to.

“Cậu? Cậu không phải vẫn muốn tụi này gọi cậu là ba ba hủ, con trai yêu cầu ba ba không phải nên thỏa mãn sao?”

“... Vậy mấy đứa nói yêu cầu... Buông tôi ra trước đã.”

“A...” Hai anh em nghe hết lời tôi liền không hề quan tâm tôi nói cái gì nữa, chỉ chuyên chú làm chuyện trên tay mình.

Hai tay mò lên hoa huyết của tôi, tôi có thể cảm nhận được hai môi cánh hoa bị tách ra, hai tay cùng nhau đùa bốn âm hạch của tôi, luôn không nghỉ tới, tôi có thể dựa vào bộ phận sinh dục nữ đạt tới cao trào, bọn nó không ngừng đè nghiêng âm hạch, hoặc là lôi âm hạch ra ngoài, hoặc hung hăng đè âm hạch thụt vào trong hoa huyết, mỗi một động tác đều khiến tôi vừa đau lại vừa thích, huyết đạo khô cần hơn hai mươi năm bắt đầu ướt át, có thể cảm nhận được nước chảy ra từ huyết khẩu, không ngừng tuôn, bởi vì hai anh em vừa đùa bốn vừa dùng ngôn ngữ kích thích tôi.

Mới đùa bốn hoa huyết không bao lâu, một bàn tay trong đó liền rời khỏi hoa huyết dời về phía hậu huyết, ngón tay ấn xoa liền vói vào tràng đạo của tôi, bắt đầu móc moi, ngón tay cũng bắt đầu gia tăng, hành động này dọa tôi không ngừng cầu xin tha thứ, không thêm để ý tôi van xin thế nào, chúng nó đều chỉ khẽ cười một tiếng, ghé vào bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Hai căn phân thân của tụi này, dù sao cũng phải có hai chỗ để vào a.” – Tôi nghe thế dùng sức lắc đầu, làm sao có thể, sẽ tàn phế mất!

Quần áo trên người bị lột sạch, tôi bị bắt đứng thẳng trên giường, chúng một trước một sau kẹp tôi ở giữa, tiếng cầu xin của tôi chưa từng ngừng qua, nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt.

Hai huyết bị đùa bốn một lát sau, hai tay liền rút khỏi, tôi không khỏi thở phào, còn chưa kịp thở xong, liền cảm giác hai cây nóng hổi hổi gì đó dán phía dưới tôi, còn chưa biết rõ là gì, đau đớn đã cuốn tới, nước mắt ào ào tuôn rơi, miệng muốn kêu nhưng không thành lời.

Đau, thật sự quá đau, phía dưới giống như bị xé rách, hai cây gây gộc nóng bỏng đâm vào thân thể, đau đến tôi không dám động đậy.

“Ba ba, tụi này là người đàn ông đầu tiên và cũng là cuối cùng của ba, ba về sau cũng chỉ thể có hai tụi con thôi, đừng bỏ rơi tụi con có được không?” – Tôi đau tới mức không biết trả lời ra sao, chỉ kín đáo muốn chúng đi ra ngoài.

Ngừng một lúc, chúng liền bắt đầu chậm rãi rút côn thịt ra, khi rút nhanh côn thịt đến cửa huyết, cả người tôi đều thả lỏng, lại bị chúng nó đỉnh vào một cái thật sâu, thao tới chỗ sâu huyết đạo, chúng kéo tay tôi, một trước một sau vuốt ve lên hai huyết đang bị thao, cảm nhận được côn thịt trắng kiện, cảm nhận chúng chậm rãi thao hai huyết nhỏ của tôi ra sao, hai tay bị *** dịch trong cơ thể chính bản thân thấm ướt.

Sau khi cơn đau buốt trong thân thể qua đi, tiếp đến là từng trận ngứa ngáy, chỗ sâu huyết đạo bị phân thân làm qua bắt đầu ngứa ngứa, chỉ có thứ to lớn như phân thân mới có thể tiến vào chỗ sâu chứa ngứa, trong miệng phát ra thanh âm cũng biến đổi càng ngày càng có điểm lẳng lơ, song huyết co rút, trong miệng thốt ra lời *** dâng, rên rỉ lẳng lơ khiến hai anh em thao sâu một chút, mạnh một chút, chúng một bên gọi tôi ba ba, một bên mắng tôi lẳng lơ, mắng tôi *** dâng, nhưng trong huyết thật sự rất ngứa, chúng nó lại không chịu vào sâu, miệng không chịu khống chế hô chính mình lẳng lơ, muốn phân thân bị thao sâu chút.

Chúng nó tựa như bị kích thích bắt đầu liều mạng đưa đẩy, nhiều lần đỉnh đến chỗ ngứa của tôi, vừa nghĩ đến mình hiện giờ bị trước sau kẹp lấy thao, tao huyết liền nhịn không được co hợp, phân thân thao càng ngày càng sâu càng ngày càng ác, hai tay sờ nơi kết hợp, cảm nhận thịt phía trong huyết bị phân thân kéo ra lại bị hung hăng nhồi vào, thịt mềm ngẫu nhiên chạm vào ngón giữa, trơn trượt hết sức.

Hai tao huyết rất nhanh bị thao tới cao trào, tiểu chồi không cần đụng chạm tự bắn ra dịch thể, hoa huyết thì nghênh đón cao triều lần thứ ba, *** thủy phun từng đợt trên đầu đỉnh, thịt huyết chặt chẽ cũng không cách nào ngăn cản, hai anh em cũng bị kẹp chặt dùng lực thao thêm vài cái, liền bắn vào, dịch thể phun ra đánh vào vách thịt kích thích tôi run rẩy không ngừng.

Tôi cho rằng vậy là đã kết thúc, mãi đến khi bị Nhược Thần ôm nằm vào trong ngực, phân thân nhét vào hậu huyết, Nhược Hủ tách chân tôi ra, giơ phân thân vọt vào hoa huyết, tôi còn đang chìm trong dư vị cao trào, phân thân đã tiến vào huyết đạo không ngừng co rút, chúng nó nói chúng nó rất muốn dụ dỗ nhưng không làm được, nói tôi quá chủ động. Nói xong liền bắt đầu cử động phân thân thao làm, tôi bị làm tới không ngừng cao triều bắn tinh, khi chúng nó nói muốn bắn vào tử cung, muốn tôi mang thai, thì tôi đã bị làm hôn mê bất tỉnh, không biết kể tiếp chúng nó làm gì.

Lúc mê man có hơi nửa mê nửa tỉnh, không biết có phải ảo giác hay không, mà tôi cảm giác hai anh em ôm tôi thật chặt, giọt nước nhỏ lên người tôi tựa như nước mắt, tôi tưởng vậy là vì tôi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của chúng, chúng nói, ngay cả tôi cũng không muốn chúng ư, muốn giống như cha mẹ vứt bỏ chúng đi tìm hạnh phúc của mình, nhưng chúng làm không được, làm không được chuyện nhìn tôi sống chung với người khác, câu chúng nói nhiều nhất cũng là câu tôi nghe nhiều nhất: “Đừng không cần tụi con, đừng vứt bỏ tụi con có được không”.

Làm sao cam lòng vứt bỏ mấy đứa được chứ, tuy mấy đứa làm chuyện như vậy thật khiến tôi tức giận, nhưng nghe thấy lời này, lại nhịn không được rơi lệ.

Hôm sau lần đầu tôi dậy sớm, nhìn thấy vệt nước mắt rõ rệt trên mặt chúng, thì tôi biết bản thân không buông chúng ra được nữa, như vậy cũng tốt, chỉ cần mấy đứa cần tôi thì tốt rồi.

Ngày thứ hai chờ khi tôi hoàn toàn tỉnh táo trở lại hai anh em đã rời giường, thân thể không động đậy được, sau đó tôi trải qua tháng ngày giống như hoàng hậu nương nương.

† HOÀN TOÀN VẮN †

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-nghi-ba-ba-de-lam-vay-sao>